

BİLGECE

ŞEHİT OĞUZHAN YAŞAR ANADOLU LİSESİ YAYINIDIR

SAYI:12 2018-2019

MERHABA

DERGİNİN SAHİBİ VE
YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

ŞEHİT OĞUZHAN YAŞAR ANADOLU LİSESİ ADINA

Okul Müdürü

Ünsal ÇOLAK

GÖREVLİ ÖĞRETMENLER

M.Numan KAPLAN/Müdür Yard.

Öznur DURSUN/ Görsel Sanatlar Öğretmeni

Banu AKKAYA/Türk Dili Edebiyatı Öğretmeni

S.Uğur KAPTAN/ Türk Dili Edebiyatı Öğretmeni

YAYIN KURULU ÖĞRENCİLERİ

Oğuzhan SAPMAZ

Batuhan ATEŞ

Ufuk Baran KARADAĞ

Kaan Berk ULUS

Y.Kemal ÖZTÜRK

DİZGİ TASARIM KAPAK

Öznur DURSUN/ Görsel Sanatlar Öğretmeni

Banu AKKAYA/Türk Dili Edebiyatı Öğretmeni

Oğuzhan SAPMAZ

Batuhan ATEŞ

Ufuk Baran KARADAĞ

Okul İletişim:

www.şoyal.k12.tr

Tel: 0312 283 30 50

E-Posta:964415meb.gov.tr

Merhaba! Şu an elinizde son altı ayın emeğini tutuyorsunuz. ŞOYAL ailesi olarak yaşadıklarımızı en güzel şekilde ve "bilgece" aktarmaya çalıştık. Bu altı ayda çok yol aldık ve bu yolda ilerlerken asla unutamayacağımız anılar yaşadık.

Bu derginin sayfalarında, sizin de anılarınızda yeri kalacak, sizden birer parça var. Derginin her sayfasında emek, sevinç, söylemek isteyip fırsatını bulamadığımız düşünceler, duygular var. İşte bu yüzden dergimiz Bilgece, ŞOYAL'in ta kendisidir.

12. sayımız, her zamanki gibi birbirinden güzel öğrenci arkadaşlarımızın ve öğretmenlerimizin yardımıyla tamamlandı. Her bir fotoğraf, her bir harf, her bir piksel bizim herkesten farklı olduğumuzu, öğrenci ve öğretmenlerimizin gücünü, yeteneğini, başarısını gösteriyor. Zaman zaman fark etmeyiz ya yaşadıklarımızı. Biz onları dergimizde paylaştık ve okulumuzun tarihine ve kendi şahsi tarihimize not düştük.

16.yy şairi Hayali mısralarında:

" Cihan-ârâ cihan içindedir, arayı bilmezler,

Ol mâhiler ki derya içredir, deryayı bilmezler "der.

Nobel ödüllü yazar Saramago "Bilinmeyen Adanın Öyküsü" adlı eserinde dikkatli bakılmadığı için görülmeyeni, ifade edilmeyeni, bilinmeyeni anlatır ve şöyle der: "Ben bilinmeyen adayı bulmak istiyorum, o adaya ayak bastırımdakim olduğumu öğrenmek istiyorum. Bilmiyor musun kikendinden dışarı çıkıp kendine bakmadıkça kim olduğunu asla bilemezsin."

Bilgecenin bu sayısı da kendimize ve güzel okulu-muza dışarıdan bakmak için bir fırsat.

Haydi değerlendirelim. İyi seyirler...

Şoyal Dergi Ekibi

İÇİNDEKİLER

1-Merhaba

2-İçindekiler

3-Okul Müdürümüz Ünsal ÇOLAK

4-Z.İlgin Aras

5-6-7- Prof.Dr.M. Öcal OĞUZ

8-Ecem Nur Ünalın

9-İrem Tugöz

10- ŞOYAL Türk Dili Sokağı

11-12-18 Mart Programımız

13-14- Türk Bilim Adamları

15- Ahmet Can Yavuz/Kaan Berk Ulus/Aleyna Eser

16 Banu Akkaya/Ayşenur Gümüş /Z.Sude Özdoğan

17- Prof.Dr. Gazi YAŞARGİL-Tuğçe Aslan

18- Ceren Talay/Sena Yumrukuz

19-S.Uğur Kaptan

20- Hızır İnanıcı-Bilge Emil

21- Sena Sincan

22-A.Arif Şener/Koray Ekici

23-H.Damla Çelik/Emre Can Mece

24-Tubitak Projelerimiz

25-Edebiyat Projelerimiz

26-ŞOYAL Almanca

27- ŞOYAL Müzik

28-29-30-31- ŞOYAL Resim

32-Bir Güzel Öğrenci

32-33- Müziksever Atatürk

34-35- Türk Obasında

36-Beyza Varol

37-Ayşenur Yıldız

38- Baykara/Aleyna Akça

39- R.Naz Toğrul/ Eylül Çalışkan

40- Beyza Işık/ Merve Erbaş/Beyza Varol

41-Müslüman Bilim Adamları

42-43-44-2019 Mezunlarımız

45-46-47 ŞOYAL Haberler

48- 49- Tubitak Projelerimiz

50- ŞOYAL Pano

51- Aleyna Karaağaç/İrem Tugöz

52- Sena Deniz/ Sedef Aydoğdu

53- ŞOYAL Şamata

54- Eylül Çalışkan /Aleyna Eser

55- Melikhan Kirazoğlu

56- 57-Ayşenur Yıldız

58-ŞOYAL e Twinning

579 Z.İlgin Aras/İpek Acar

60-ŞOYAL TEMA

Her toplumun millî düşünce dünyasının, psikolojisinin, kendine has özelliklerinin ilk ve esaslı kaynağıdır mitoloji. O ulusu en iyi yansıtan aynalardan biridir. Bu aynada o ulusun ve bireylerinin gereksinimleri, iç dünyalarının zenginliği gözler önüne serilir. Hiç kuşkusuz mitoloji yalnızca manevi dünyayı değil, aynı zamanda dış dünyayla ilişkileri de yansıtır. Gelecekteki düşüncelerin esin kaynağıdır da mitler. Türk milleti olarak bütün kültür mirasımızın temelinde mitolojimizin bulunduğunu bilmek ve anlamak zorundayız.

Türk Mitolojisi ile ilgili en önemli bilgiler Çin kaynaklarında yer almaktadır. Bunlar mitolojik metinler olup evrenin, ilk insanın, boyların, ulusların, nasıl ortaya çıktığı ile ilgili bilgileri içeren, kişilerin ve olayların olağanüstülüklerle anlatıldığı yazılı ve sözlü edebiyatımız için de ilham kaynağı olan çok değerli kültürel miras ürünleridir.

21. yüzyılın küreselleşen dünyasında mitoloji verilmesi gereken önemi yitirmiş, ecdadımızın kutsal olarak gördükleri tarihsel mekânlar, gezi ve oyun yerlerine çevrilmiştir. Unutulmamalıdır ki kaybolan kültürel miras ürünlerini geri getirmek çok zordur hatta bazen mümkün değildir. Öz kültürünün "Kültürel Miras Ürünleri"ne sahip çıkmak -geçmişini bilmek ve yarına sağlam temellerle uzanmak adına-her bireyin görevidir.

Uzaklarda hoş ülkeler,

Issız yurtlar seni bekler,

İşte Kıpçak, işte Kaşgar,

Ta karşıda Gökdağ'ımız!

Ziya Gökalp'in bu şiiriyle bize ulaşan sedasını anlamak ve anlatmak ve "Kültürel Miras Ürünleri"ne sahip çıkmak adına, dergimiz Bilgecenin bu seneki temasını "Türk Mitolojisi" olarak belirledik. Mustafa Kemal Atatürk'ün, "Büyük devletler kuran ecdadımız büyük ve kapsamlı medeniyetlere de sahip olmuştur. Bunu aramak, araştırmak, Türklüğe ve cihana bildirmek bizler için bir borçtur. Türk çocuğu ecdadını tanıdıkça daha büyük işler yapmak için kendinde kuvvet bulacaktır." sözünü şiar edindik.

Bu amacı gerçekleştirmek adına dergi çalışmalarında üstün emek harcayan öğretmenlerime ve öğrencilerime teşekkür ediyor, dergimiz Bilgeceyi okurlarına sunuyoruz.

Ünsal ÇOLAK

OKUL MÜDÜRÜ

"Göynek"

Okulunuzun dergisine, en yakın arkadaşınızı anlatan bir yazı vermek istesenez alacağınız cevap, muhtemeldir olumsuz olur. İşte bu, bir şairle arkadaşlık etmenin en iyi yanlarından -ya da bir ölüyle-... "Berbattı, bir şiire böyle başlanmazdı."

Didem Madak, hayatımı kurtardı. Bu eminim bir çocuk için söylemesi ağır bir cümle. Ama emin olduğum bir nokta daha vardı ki Didem ağır sözlere çok ağır alıştı. Öyle ki bu ağır sözler için şemsiye yapma planları vardı, "böylece şiirlerinin içine girerken paraşütle iner gibi hafiflerlerdi."

Ben de tabii her biyografideki gibi bahsi geçen doğum yılından vesaire bahsedeceğim, sadece şiirler beni alıkoyuyor.

Didem Madak, 8 Nisan 1970'de doğmuş bir İzmir kızıdır. Okulda anne ve babasının mesleği sorulduğunda "öğretmenler" cevabını alırsınız. Kız kardeşi Işıl'la oldukça iyi anlaşır, 12 Eylül zamanlarına kadar "yüzündeki çillerden başka isyan eden biri yoktur hayatında". Bu dönemde babası sürülür ve üç kadın birlikte kalırlar. Korkarlar, çok korkarlar ama ölünün bile peşini bırakmayacağı bir annesi vardır Didem'in. Bu yüzden, gerçekten korktuğunu pek zannetmiyorum açıkçası, en azından şiirleri bana bunu söylüyor.

Ve sonra, Didem 13 yaşındayken Füsün Hanım (annesi) kanserden ölür. Bundan sonra bütün üzgün oluşlarının adı, "anne!"dir. Babası da bu kayıptan kısa süre sonra yeniden evlenince, içine kapanır, kapanır, kapanır. Teyzesinden aldığı bir el yazması defter ve Varlık Dergisi koleksiyonu hediyesi neticesinde başlar şairliğe.

Zaman geçer, ev her geçen gün daha katlanılmazdır. Pekâlâ ürettiği çözüm ise, üniversitenin ilk yılında gizlice evlenip okulu bırakmaktır. Böylelikle evden ayrılır. Kaçınılmaz geçim sıkıntısını pişmanlık ve ardından boşanma takip eder.

Şiirinde asgari sanat tarifesi bile uygulanmayan Didem, bir bodrum katına yerleşir, artık bir "bodrum kat kızı"dır. Ve birden yazmaya başlar, sadece yazar. Sonraki üç yılda yalnızca kardeşi Işıl'la görüşür, bu dönemde tasavvufu ilgilenir, "kadın kimliğinden sıyrılmış olarak". Bununla ilgili Ah'lar Ağacı şiirinde birçok örnek var, fakat açıkça şöyle diyebilirim: "Ve şimdi şöyle dua ediyorum Tanrı'ya:/ Olanlar oldu Tanrım/ Bütün bu olanların ağırlığından beni kolla!"

Bu "bodrum kat kızı" zamanlarında ilgilenmese de Işıl Hanım -ablası- İnkılap Kitabevi 2000 Şiir Ödülü Yarışması'na şiirlerini gönderir. Ve aynı filmlerdeki gibi "Grapon Kağıdı" dosyası yarışmayı kazanır. Bence ilk kitabını "Işıl'a" ithaf etmesi de bundandır.

Yarışma öncesi "kadın kimliğine geri dönen" Didem, ödül aldıktan sonra da İstanbul'da yaşamaya başlar. İstanbul ona yalnızca bu ödülleri değil, eşi Timur'u da kazandırır. Evlenmelerinden 3 yıl sonra da kızı Füsün gelir dünyaya.

Füsün'dan sonra pek bir şey yazamaz olur, ama mutludur. Kesinlikle mutludur. Bunu, son şiirinin şu dizelerinden de anlayabilirsiniz: "Füsün'un yeşil elâ gözleri var/ Ve pembe plastik fincanı ile kahve getirişi var/ Ve bana anne deyişi var/ Benim pembe fincandan pembe kahve içişim var/ Bu kahveleri seviyorum ahbap/ İçimi pembe bulutlar kaplıyor/ Şekerli ve tatlı bir biçimde havalanıyorum." Ona, yani kızına, cehaletinden şair olduğunu söylüyor. "Sen sakın şair olma!" diyor. Ben buna hâlen katılmıyorum.

Her ne kadar eklemek istemesem de 24 Temmuz 2011'de tıpkı annesi gibi öldü. Bu kısım, Didem hakkında kısa tutmak istediğim tek şey.

Bu yazıyı mutfakta Edith Piaf dinleyip bir lağım faresiyle göz göze iken yazdım. Belki onun gibi bir "şiir ithafkârı" olamam ve ben şiirlerde "Umutsuzlar" filminden Fırat'ın aşkı seçtiği halde vurulduğu anı da yazmıyorum. Ama, Didem Madak'ta bana sayfalarca yazı yazdırabilecek bir şeyler var. Bunun adını koyamıyorum, çünkü fazla büyük ve açıklanamaz... Pekâlâ, sanırım dergiye "sayfalarca yazı" konmasını isteyemem. Bu yüzden, seçmek zor da olsa Didem'den bir alıntıyla noktalıyorum, "çok mutluyuz" diyebilmeniz dileğiyle...

"...Satırlar artık bomboş/ Karnımda hissiz bir şiir var/ İçimde durmadan bölünen şiirler/ Birlikte yok olacağımız şiirler/ Birlikte unutulacağımız şiirler/ Hiç borcu olmamış şiirler/ Ve bu yüzden çok acıyan şiirler..."

Zeynep Ilgın Aras, 9-C

Somut Olmayan Kültürel Miras (SOKÜM) UNESCO tarafından; toplulukların, grupların ve kimi durumlarda bireylerin, kültürel miraslarının bir parçası olarak tanımladıkları uygulamalar, temsiller, anlatımlar, bilgiler, beceriler ve bunlara ilişkin araçlar, gereçler ve kültürel mekânlar biçiminde tanımlanmaktadır. Kuşaktan kuşağa aktarılan bu miras, toplulukların ve grupların çevreleriyle, doğayla ve tarihleriyle etkileşimlerine bağlı olarak, sürekli biçimde yeniden yaratılır ve bu onlara kimlik ve devamlılık duygusu verir; böylece kültürel çeşitliliğe ve insan yaratıcılığına duyulan saygıya katkıda bulunur.

Somut Olmayan Kültürel Miras Alanları

- Somut olmayan kültürel mirasın aktarılmasında taşıyıcı işlevi gören dille birlikte sözlü gelenekler ve anlatımlar (destanlar, efsaneler, halk hikayeleri, atasözleri, masallar, fıkralar vb.),
- Gösteri sanatları (karagöz, meddah, kukla, halk tiyatrosu vb.),
- Toplumsal uygulamalar, ritüeller ve şölenler (nişan, düğün, doğum, nevrüz, vb. kutlamalar),
- Doğa ve evrenle ilgili bilgi ve uygulamalar (geleneksel yemekler, halk hekimliği, halk takvimi, halk meteorolojisi vb.),
- El sanatları geleneği (dokumacılık, nazar boncuğu, telkari, bakırcılık, halk mimarisi)dir.

Bize değerli vaktini ayıran Sayın Prof. Dr. M.Öcal Oğuz, Hacettepe Üniversitesi Türk Halk Bilimi Kulübü, Gazi Üniversitesi Türk Halk Bilimi Topluluğu, Gazi Üniversitesi Türk Halk Bilimi Araştırma ve Uygulama Merkezi, Gazi Üniversitesi Somut Olmayan Kültürel Miras Müzesi, Türk Halk Bilimi Bölümü, Sosyal Bilimler Enstitüsü Türk Halk Bilimi Yüksek Lisans ve Doktora programları, Ankara Somut Olmayan Kültürel Miras Müzesi ve Somut Olmayan Kültürel Miras Enstitüsü'nün kuruluş çalışmalarını yürütmüştür.

Bu çalışmalarını 2012 yılından itibaren Somut Olmayan Kültürel Miras Enstitüsü Başkanı ve Ankara Somut Olmayan Kültürel Miras Müzesi Proje Koordinatörü olarak da yürütmektedir. Aynı zamanda UNESCO Türkiye Millî Komisyonu Başkanı'dır.

Prof. Dr. Oğuz'un Halk Bilimi ve Somut Olmayan Kültürel Miras konularında yazarlığını veya editörlüğünü yaptığı 52 kitabı, 100 civarında makalesi ve 30'dan fazlası uluslararası alanda olmak üzere 70 civarında toplantıda sunulmuş ve bildiriler

kitabında basılmış bildirisi bulunmakta, aralarında Web of Science kapsamındaki A&HCI ve TÜBİTAK/ULAKBİM SBVT'nin de bulunduğu ulusal ve uluslararası indekslerde dizinlenen Millî Folklor dergisinin 1989 yılından beri editörlüğünü yapmaktadır.

Hoş sohbetine hayran kaldığımız Prof.Dr.Öcal Oğuz'la Röportajımız:

Prof. Dr. M. Öcal Oğuz Halk Bilim alanında Türkiye'deki yetkin isimlerden biri, UNESCO Türkiye Millî Komisyonu Başkanı ve özellikle "Somut Olmayan Kültürel Miras"ın derlenmesi, korunması ve müzelenmesi çalışmalarına imza atmış bir akademisyendir. Size göre M. Öcal Oğuz kimdir?

Bu söylediklerinizi hasbelkader yapan, karınca kararınca bu konularda çalışan birisi. Gazi Üniversitesinde hoca, UNESCO kapsamında Türk kültürünün, kültürel miraslarının uluslararası toplumla buluşmasına, kültürün korunması ve gelecek kuşaklara aktarılmasına yönelik tecrübesinin Türkiye tarafından da öğrenilip uygulanmasına yönelik çalışmalar yapan bir hoca.

Somut olmayan kültürel mirasın korunması neden gereklidir ve bu miraslara yeterince önem veriliyor mu?

Bu miraslara yeterince önem verilmediği için UNESCO, 2003 yılında "somut olmayan kültürel mirasın korunması" sözleşmesini imzaladı. Çünkü insanlık özellikle kentleşme, sanayileşme, fabrikasyon, yer değiştirme, göçler gibi pek çok nedenden dolayı köklerinden koptu. köklerinden kopan insanların savruldukları yerlerde kültürsüzleşmesi, köksüzleşmesi kendilerini yalnız hissetmesi, gelecek kuşaklara aktarılacak bir şeylerin kalmaması gibi sorunlar çıktı bütün dünyada 2003 yılına kadar somut olmayan dediğimiz miraslar, kültürler üzerine böyle bir duyarlılık yoktu. Onun için bu sözleşme de önemli.

Dünyada her şeye rağmen yerleşik kültürleri olanlar aynı kentin içinde çok uzun süre yaşayanlar, köylerini terk etmeyenler kültürlerine daha çok sahip çıktılar. Ama bizim gibi sanayileşmeyi göçleri özellikle de küçük şehirlere, köylerden, büyük şehirlere fabrikalara çalışmaya gelenlerin yaratmış olduğu köyleri boşaltma hareketi kuşaktan kuşağa miras aktarımını engelledi.

Biz 19. ve 20. yüzyılın başına kadar evde masal anlatan ninelerimizden, bize hikâye anlatan dedelerimizden, düğünde dernekte şarkılarımızı türkülerimizi söyleyen güzel sesli erkeklerimizden, kadınlarımızdan, düğünlerimizde güzel yemek yapan aşçı kadınlarımızdan dünyayı öğreniyorduk. Kent hayatını modernizm üzerine kurguladık ve bir yerlere geldik biz de dünyada. Sonra öğrendik ki aslında miraslarımızı korumamak bizi acayip derecede yalnızlaştırmış, bir takım sorunlarla karşı karşıya kalmışız. Özellikle son 20 yılın meselesi olan elektronik ortamlar çıktı, internet bizi yalnızlaştırdı gittikçe. Dolayısıyla küresel kültürü aktarırken, kendi milli kültürümüzü aktaran mekanizmayı sağlam tutamadık. Köroğlu öldü yerine Robin Hood geldi, Nardaniye Hanım öldü yerine Pamuk Prenses geldi, Pegasus geldi Tulpar öldü. Bunların hepsini topladığınız zaman karşınıza korunması gereken bir dünya çıkıyor. Kültürümüzün kuşaktan kuşağa aktarılmasını sağlayamıyoruz, yaşlılardan öğrenecek bir şeyimizin kalmadığını düşünüyoruz. İnternet her şeyi söylüyor zannediyoruz. O yaşlının elindeki, dilindeki deneyimi internete yüklemek mümkün de değil. O zaman demek ki kültürel mirası para harcayarak, yatırım yaparak eğitim sistemine entegre ederek, onların öğretmenini okutarak, bilgilendirerek tekrar eğitimimizde mirasın kuşaktan kuşağa aktarılmasını sağlamamız lazım. Kültürel köklerimiz kurumasin, dallarımız yeşil kalsın diye. Hem sürdürülebilir kalkınma için lazım bize hem de kimlik ve aidiyetimizi sürdürmemiz için. Somut olmayan miras dünyada çok az korunuyor. Türkiye’de bu ‘çok az’ a daha fazla yüklenmek lazım çünkü çeşitli sebeplerden dolayı biz daha az koruyoruz.

Somut olmayan kültürel miras ile somut kültürel ve doğal miraslar arasındaki etkinin önemi hakkında neler düşünüyorsunuz?

Bunlar arasındaki ilişki çok önemli çünkü esasen somut olmayan miras dediğimiz şey somut mirası inşa ediyor. Çünkü Mimar Sinan da olsanız bir binayı yapma tekniğiniz öğrendiğiniz bilgiyle oluyor. Bilgi zaten somut olmayandır yani aktarılandır. Gözlemler, deneyimle ustalıklarla çıraklıkla öğrenilen bilgilerdir bütün bunları yapan. O binalar da ayrıca somut olmayan miras dediğimiz miras alanını inşa edebilmek için lazım. Mesela bir oda yapıyorsunuz, o odanın içinde çocuk odasıysa çocuğu koyacaksınız sonra beşik koyacaksınız, beşikte de ninni söyleyeceksiniz. Demek ki somut yapıların tamamı aslında somut olmayan mirasların zihinsel olarak tekâmülüyle oluşmuş hem ihtiyaca göre hem de yapı tekniğine göre. Biz o ikisi arasındaki ilişkiyi de kuramadık.

“Bilgece”nin bu yılki sayısının ana teması, Türk mitolojisi ve Destan Dönemi Türk Edebiyatı kültürlerinden biri olan “Hayat Ağacı” imgesidir. Sizce bahsi geçen kültürün toplumun kendini var etmesindeki önemi nasıl değerlendirilebilir?

Sıradan bir günlük kullanımda bile ağacın nasıl önemli bir varoluş meselesi olduğunu ‘nüfus kütüğü’ ibaresinden anlayabilirsiniz. Nitekim ağaç metaforu dediğimiz bu metafora birçok yerde rastlarız. Bizim kültürümüzde ağaç aslında varlık biçimidir. Mesela mitolojimizde Tanrı Ülgen uçsuz bucaksız bir su üzerinde uçarken dalsız bucaksız bir ağaç görüyor. “Oradan dokuz dal türesin” diyor. “Dokuz daldan dokuz boy türesin” diyor. “Dokuz boydan dokuz soy türesin” diyor ve böylece insanlık türemiş oluyor. Yani insanlığın başlangıcını ağaçtan türeme olarak alıyor. Dede Korkut’un çok meşhur bir sözü var; “Gölgelice kaba ağacın kesilmesin”. Yani ağaçla hayat arasında ilişki böyle kuruluyor. Hayat ağacı, şamanın Ülgen’e dilekleri, ricaları götürdüğü mitolojik dönemden beri var olan ve sonra Hz. Hızır ile bütünleşip bambaşka bir forma dönüşen , eski kutsalları da devam ettirdiğimiz bir şeydir.

İNSANLIĞIN SOMUT OLMAYAN KÜLTÜREL MİRASI		
Ebru: Türk Kağıt Süsleme Sanatı 27 Kasım 2018	Türk Kahvesi ve Gelenegi (2013)	Mesir Macunu Festivali 06 Aralık 2012
Geleneksel Tören Keşkeği 28 Kasım 2011	Kırkinar Yağlı Güreş Festivali 18 Kasım 2010	Alevi-Bektâsi Ritüelî Semah 18 Kasım 2010
Geleneksel Sahbet Toplantıları 14 Kasım 2010	Aşkîlik Gelenegi 30 Eylül 2009	Karagöz 30 Eylül 2009
Neşruz 30 Eylül 2009	Mevlâvî Semâ Töreni 04 Kasım 2008	Meddahîlik Gelenegi 04 Kasım 2008

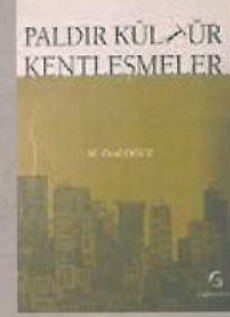

Otuz yılı aşkın bir süre Milli Folklor dergisinin editörlüğünü yürütüyor olmanız süreli yayıncılık konusunda da yetkin bir olduğunuzu göstermektedir. Bu işin sırrı nedir?

Akşamın şu saatinde Bilgece Dergisi'nin yazarları, editörleri olarak bir heyecanın peşindediniz. Ben de 30 yıldır o heyecanı kaybetmedim. O amatör heyecanım, bir şeyi yapmış olmanın heyecanı. Ama profesyonel tarafından bakacak olursanız insanın bilime ihtiyacı var, bilim gelişmeli. Doğru düzgün bilim kaynakları güçlü tutulmalı ve bunlar dünya ile paylaşılmalı. Bizim zengin bir kültürümüz var. Bu yüzden onu anlatmak lazım. 30 yıldır sizin şu anki heyecanınızı taşıyarak kültürümüzü aktarmak adına dergi editörlüğüne devam ediyorum.

Çalışmalarınız ve seçtiğiniz kariyer sürecinde size en çok destek olan kişi kim oldu? Hedeflediğiniz noktaya eriştiniz mi?

Hedeflediğim noktaya erişemedim. İnsanın hayalleri çok yüksek olmalı ki bir yerlere gelsin. Ama "Mutlu muyum?" dersiniz yaptığım işlerden dolayı çevreme yararlı olduğumu gördükçe mutlu oluyorum. Keşke daha çok enerjim olsa keşke çevrem için, dünya için, insanlık için, milletim için daha çok işler yapsam. Kuşkusuz bunu arzu ederim ama bütün bu yaptığım işler içerisinde öğrencilerim, meslektaşlarım, arkadaşlarımla çok çok katkıları var. Ama bütün bu enerjimin gücümün arkasında iki evladımızı yetiştirirken benim bu işleri yapmama tolerans gösterip; o, çocukların peşinden koşarken beni biraz serbest bırakan ve bu işlerle çalışmama izin veren eşimdir kuşkusuz.

ANKARA

SOMUT OLMAYAN KÜLTÜREL MİRAS MÜZESİ

Okumaktan hoşlandığınız Dünya ve Türk Edebiyatı yazarları kimlerdir? Sizde sizin üzerinizde etkileri hangi boyuttadır?

Sanat yaratan edebiyat yaratan herkesi çok seviyorum. Sadece roman ya da araştırma değil, bilimsel çalışmaların yanında müzik, resim vb. pek çok alanda dikkatimi çeken güzellikleri seviyorum. Romancılar da harika şeyler yazmışlar vakti zamanında. Şimdi sinemacılar güzel filmler çekiyorlar. Bambaşka sanatlar üsluplar doğuyor. Tiyatroda mesela çok güzel eserler ortaya çıkabiliyor. Vaktim oldukça dünyaya, insanlar tarafından sunulan bu güzelliklerden istifade etmeye çalışıyorum.

Bize en değerli şeylerden biri olan vaktinizi ayırdığınız, bizimle ilgilendiğiniz için çok teşekkür ederiz.

NEDEN ?

Yağmurun kokusu içime işliyordu...

Şemsiyeme düşen minik tanecikler adeta bir melodi idi ve bedenim bu melodiye göre hareket ediyordu. Aniden bu muhteşem uyuma korna sesleri ve telaş içindeki insanların sesi karıştı.

Etrafıma baktığımda koşuşturan insanlar ve trafikte acelesi olan arabalar birbirine giriyordu. Hepsi yağmurdan kaçıyorlardı. Halbuki yağmurun onlara ne zararı vardı, yağmurda ıslanmaktan neden bu kadar korkuyorlardı ? Bence hayatın tadını kaçırıyorlardı. Aslında yüzünüze düşen minik tanecikler yüzünüzde tebessüm oluşturabilirlerdi. Maalesef çoğu insan bunun farkında bile değildi. Hayatın sıkıcı, tekdüze olmasının sebebi bizdik aslında . Hayatın tadını biz kaçırıyorduk.

Üzüldüğünde bile mutlu olabilmeli insan , nefes aldığında , nefes verdiğinde , her anında mutlu olabilmeli ama bizi saran bu mutsuzluk neden ? Hayatta ne tür hastalıklar , ne tür zorlu yaşamlar var ama biz bu güzel yaşantımızda hep mutsuzuz. Her istediğimiz olsun, hep mutlu olalım istiyoruz . Ama asıl mutsuzluğa biz sebep oluyoruz.

Hiç gece gökyüzüne bakıp dilek dilediniz mi ya da dilemek istediniz mi ? Ben istedim ama gökyüzünü güzelleştiren , dileklerime şahit olacak yıldızlar yoktu . Benim mutsuzluğumda buydu. O gün bu gündür gökyüzüne baktığım zaman yıldızlar yoksa mutsuz olurum. Gökyüzü bana yarım gelirdi. İşte benim mutsuzluğum da buydu . Bir gün mutluluk oyunumu oynayıp, yıldızsız gecenin güzelliğinin farkına varana kadar .

Hiç yağmur yağarken dışarı çıkıp kollarınızı açıp döndünüz mü ? Dönerken hayata inat kahkaha attınız mı ? Ya da gökkuşağı oluştuktan sonra pencereden izlediniz mi gökkuşağı kaybolana kadar ? Bence yapmadıysanız bir deneyin içinizi kaplayan huzuru , mutluluğu , özgürlüğü hissedeceksiniz .

İyi Oyunlar !

Ecem Nur ÜNALAN 10-C

BİLMECE MİSALI

Kalbimin ritmini bozacak... Ne yaptığını anlasam taşlar yerine oturacak... İpucu istesem ipin ucunu çok mu kaçırır, çok mu umutlanır veya hüzünlenirim bilemem. Korkuyorum, kalbimin okyanusu anımsatan gözlerinde boğulup can çekişmesinden. Seviniyorum, aklımın gökyüzünü anımsatan gülüşlerinde uçup kanat çırpmasına. Sevmiyor değil sanki...

Ama ya sevmezse? Ya hayatı boyunca ona bir yanımı bırakmamış gibi hissettirsem? Korkuyorum işte bundan... Seviniyorum, sevmiş olabilme olasılığına. Peki ya o?

Bilmece gibi sanki. Ben çözssem bile o hâlâ bilmece kalacak, üzülüyorum. Korkuyorum, uçurtmam olup elimden kaçmasından.

'Ah keşke, onun denizi, gökyüzü olabilsem...' diye düşünüyorum. O nasıl koskaca gökyüzünü, okyanusları sığdırdıysa kalbine, gözlerine, gülüşlerine; ben neden sığmayayım diyorum. Neden onun gözlerinin daldığı yerde, gülüşlerinin açtığı yerde olmayayım ki? Bunları sadece söylüyorum. Hepsi hayal, kurgu biliyorum... Ama ben en çok da onu sevmeyi seviyorum... Onu sevince her şeyi seviyorum. Kuşlar başka bir şarkı mırıldanıyor bana. Güneş ayrı doğuyor odama. Ve ben en çok onu seviyorum.

İrem TUKGÖZ

10-D

TÜRK DİLİ SOKAĞIMIZ

18 MART
PROGRAMIMIZ

DÖKÜLEN KANLARIN ANISINA

Tam 104 yıl önce. Takvimler 18 Mart'ı gösteriyor. Bir lider düşünün. Arkasında ülkesini korumanın derdinde olan bir millet. Bir millet düşünün. 15 yaşındaki oğlunu cepheye yollayan, kucağında bebeğiyle savaştan; kolunu, bacağını, canını kaybetmiş bir millet. Karşısında birçok savaşı yenmiş dönemin en güçlü devletleri. Ve bir savaş düşünün. Toprağın şehit kanıyla yıkandığı, umutsuzlukların içinde yükselen bir savaş. Bir zafer. Çanakkale Zaferi.

Birinci Dünya Savaşı içinde, tarihin en kanlı savaşı olarak bilinen Çanakkale Savaşı'nın hepimiz için çok önemli bir yeri var. Topraklarımızda ölenler için "Topraklarımızda ölen askerler, misafirimizdir, huzur içinde yatsınlar." diyen bir liderle "Türkler, Çanakkale'yi zorlayan çağının en ileri tekniğine sahip güçler karşısında adeta bir kale gibi dikilmişlerdir." diyen bir düşmanın savaşıdır Çanakkale Savaşı. Sevdiklerini şehit vermiş ve yaralı bir Avusturalya subayı taşıyan kahramanlarımızın birlikte verdiği bir mücadeledir. Biz o kahramanların torunlarıyız. Biz o milletin çocuklarıyız. Biz ve bizden sonra gelecekler rahat uyuyacaksa bir asır önce kefensiz toprağa girenler sayesinde.

Bugün onları anmak için edebiyat öğretmenimiz Banu AK-KAYA önderliğinde bir çalışma hazırladık. Haftalarca çalıştık, saatlerce ayakta kaldık. 18 Mart günü saçlarımız, kınalarımız, kıyafetlerimiz; her şey o sabah tamamlanmıştı. Program zamanı gelince hatasız bir şekilde hazırladığımız çalışmayı sunduk. Başka sınıflardan programımızı izleyen arkadaşlarımız her şeyin çok güzel olduğunu, özellikle kınaları çok beğendiklerini söylediler. Sadece bizim çalışmamız değil, misafirlerimizi karşılayan diğer projeler de çok güzel olmuştu. Herkes bu gün için çok emek harcadı, çok yoruldu ama değdi. Devlet Eski Bakanı ve Erzurum Milletvekili Sayın Selami Altınok'un ve Sayın Kaymakamımız İzzettin Sevgili'nin programımızı izlemeye gelişleri de biz görevli öğrenciler için ayrı bir heyecan ve tecrübeydi.

Bir asır önce vatan için, bizim için seve seve şehit, gazi olan kahramanları bu şekilde anmak çok gurur vericiydi. Bu güzel günde emeği geçen herkese teşekkür ederim.

İrem DEĞERLİ 10- C

CANAN DAĞDEVİREN

Canan Dağdeviren 1985 yılında İstanbul'da dünyaya gelmiştir. Hacettepe Üniversitesi Fizik Mühendisliği'nden 2007 yılında mezun olmuş, Sabancı Üniversitesi'nde tam burslu olarak yüksek lisans eğitimini tamamlamıştır. Daha sonra Fullbright doktora bursuyla Illinois Üniversitesi'ne gitmiştir.

Aynı zamanda Harvard'ın Genç Akademi Üyeliği'ne sahip tek Türktür.

Dağdeviren, Piezoelektrik aletleri kullanarak kalbin üzerine yapıştırabilen ve kalbin atış enerjisini elektrik enerjisine dönüştürebilen giyilebilir kalp pili icat etmiştir. Canan Dağdeviren bulduğu bu kalp pilinden sonra bir diğer çalışması olan "beyin iğnesi"nin de tamamlandığı açıklamıştır. Bu çalışmayla Parkinson hastalarının ilaçları artık iğneyle doğrudan beyne enjekte edilmesi ve böylelikle ağız ve damar yoluyla alınan ilaçların vücudun diğer bölümlerine olan olumsuz etkilerinin ortadan kaldırılması amaçlanıyor.

NAŞİDE GÖZDE DURMUŞ

1985 yılında İzmir'de dünyaya geldi. 2003 yılında Orta Doğu Teknik Üniversitesi Moleküler Biyoloji Bölümü'nde üniversite hayatına başladı. Mezun olduktan sonra kazandığı Fulbright bursuyla yüksek öğrenim için Amerika'ya gitti. 2014 yılından sonra Stanford Üniversitesi'nde araştırma görevlisi olarak işe başladı. 2015 yılında MIT Technology Review dergisinin "35 Yaş Altı Yenilikçiler Listesi"nde yer aldı.

Durmuş'un çalışmaları, kanser ve antibiyotik direnci gibi sorunları erken teşhisine yoğunlaşmış durumda. Bu cihaza verilen ufak bir kan örneği sayesinde vücudunuzda kanserli hücre olup olmadığı tespit ediliyor. Ucuz maliyetle herkesin kendi evinde kendi kendine yapabileceği bir uygulama geliştirmeye çalışıyor.

BANU ONARAL

Banu Onaral, Drexel Üniversitesinde Biyomedikal Mühendisliği, Bilimleri ve Sağlık Sistemleri Fakültesinde H.H. Sun Kürsüsü Profesörüdür. Biyomedikal Mühendislik Doktorasını 1978'de Pennsylvania Üniversitesinden almıştır. Biyomedikal Mühendisliği, Bilimleri ve Sağlık Sistemleri Fakültesini kurmuştur. Ocak 2015'den itibaren 'Küresel İnovasyon Ortaklıkları' Rektör danışmanlığı görevini yüklenmiştir. Banu Onaral'ın araştırma ve öğretim alanında akademik çalışmaları; işlevsel beyin görüntüleme, ultrason ve optik yoğunluklu biyomedikal sinyal işlemciliği ve kompleks sistemler ağırlıklı bilgi ve sistem mühendisliğine odaklanmıştır. Araştırma grubuyla işlevsel optik beyin görüntüleme konusunda öncü ve geniş kapsamlı AR_GE programları yürütmektedir.

AYDOĞAN ÖZCAN

1978 senesinde doğan Özcan 1996 yılında Bilkent Elektrik ve Elektronik Mühendisliği bölümüne yerleşmiştir. Mezun olduktan sonra Stanford Üniversitesinde 2002 yılında yüksek lisansını, 2005 yılında ise doktorasını tamamlamıştır. Araştırmalarına iki yıl boyunca Harvard Tıp Fakültesi'nde devam etmiş ve bu süreçte elektroniğin yanı sıra medikal konularına da ilgi duymaya başlamıştır.

Geliştirdiği 'kan tahlili yapan cep telefonu' sayesinde, 2012 yılında "Dünyanın en parlak 10 bilim insanı" arasında gösterilen Prof. Dr. Aydoğın Özcan, Koç Üniversitesi Rahmi M. Koç Bilim Madalyası'na layık görülmüştür.

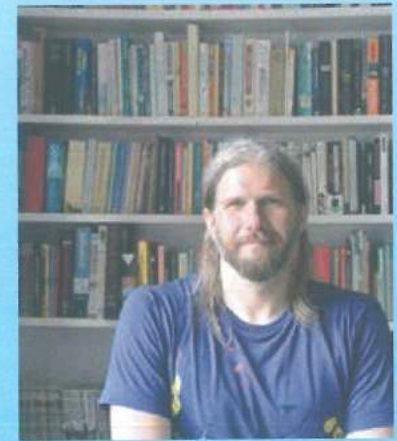
FERYAL ÖZEL

1975 doğumlu olan Feryal Özel, Üsküdar Amerikan Lisesi'nden mezun olduktan sonra ABD'deki Columbia Üniversitesi'ni burslu kazanmış ve çift ana dal yaparak fizik mühendisliği ile matematik mühendisliği bölümlerinden yüksek onur derecesiyle okul ikincisi olarak mezun olmuştur. Dünyanın en büyük fizikçisi Stephen Hawking ile aynı alanda çalışan bu özel kadın ; galaksilerin oluşumu, yıldızların ölümü ve kara delikler alanında yaptığı çalışmalarla NASA'nın da dikkatinden kaçmamış ve 2002'de Hubble Doktorası Bursu ile kurumun İleri Araştırmalar Enstitüsü'ne katılmıştır. 2003 yılında henüz 28 yaşındayken Einstein ve John Nash gibi isimlerin de aralarında olduğu 20 kişilik "Büyük Fikirler" listesine adını yazdıran bilim insanımız olarak tarihe geçmiştir.

METE ATATÜRE

Gazi Anadolu Lisesinden mezun olan Atatüre ,Bilkent Üniversitesi Fizik Bölümünü kazanmıştır. Sonrasında işe kuantuma merak salmış. Üniversiteyi yüksek dereceyle bitirmiş, ABD'de Cambridge Üniversitesi'nde doçent unvanını almış ve yıllardır yaptığı kuantum çalışmaları sonrası ölçülmesi imkansız olan 'ışık seviyesinin gürültü ölçümü'nü gerçekleştirmiştir. Mete Atatüre'nin bu başarısı, dünyanın saygın bilim dergilerinde duyurulmuştur. 'Işığın sıkıştırma' yöntemiyle ölçümü uygulayan Mete, bunu yaptığı sırada atomdan 100 kat daha güçlü süper bir atom elde etmiştir. Bu sayede yıllardır gerçekleştirilebilirliği mümkün görülmeyen bir iddia da gerçekleştirilmiş olmuştur.

NE DEMELİ?

Her milletten, çeşitli renkten çocuklar var bu dünyada.

Kimisi doğuda, kimisi batıda;

Hepsi farklı şartlar altında;

Kimisi nerede olduğundan, dünyadan bir haber...

Hepsinin rengi farklı, hayalleri farklı.

Gönüllerindeki manevi duyguları, olgunlukları farklı.

Peki ya hayali olmayan, rengi bulunmayan mazlumlar?

Onları bu halde olmaya mecbur bırakanlara ne demeli?

İlk rüyaları patlama sesleri ile bozulan;

Yürümeyi mermilerden, bombalardan kaçarken öğrenen;

Oyun arkadaşı ölüm olan o minik kalplere;

Bunları yaşatanlara ne demeli?

Maddiyat uğruna rengarenk hayal dünyalarını yıkan;

Doğanın binbir çeşitli renklerini bir hiç uğruna solduran;

Oyun oynaması, gülüp eğlenmesi gereken o küçük kalplere;

Vakti gelmeden büyümeye zorlayanlara ne demeli?

Ne dense boştur bu zulmü edenlere, anlamazlar insan dilinden.

Zalim ki yoksa zerre kadar vicdanı vazgeçmez ettiği zulümden.

İnsan olan susmamalı, merhametini satmamalı;

Tek bir güç olup bu zulmü durdurmalı!

Ahmet Can Yavuz 10-E

PUSULAM

Uyuyorsun şimdi aşkım 1.30 olmuş saat de
Yanına gelmek vardı görmek seni o şekilde
Görmesem olur zaten kalbimdesin her düşümde
Ama ayaz sert soğuk hava anahtar tam önümde

Sen var olan her saatte

Zihnimin en derinliklerinde

Geziniyorsun sadece sen yön belirle

Ayrı mıyız rotanda yoksa hep birlikte

Uyandın şimdi bir tanem 10 olmuş saat de
Beraber olmak vardı seninle günün ilk öğününde
Yemesem olur zaten sonuçta ölmem bugün de
Ama çay hazır ekmek kızardı fotoğrafın önümde

Kaan Berk Ulus 10-E

YARA BANDI

Can kırıkları batarsa eğer ruhuna,
Sor kendine "Bunca yara kimin uğruna?"
Kimseler çare olamazsa kalp ağrına,
Belki ihtiyaç duyarsın yara bandına.

En çok da güven ağır geliyor insana,
Güvenme hiç, bu yükü taşıyamayana
Alma kimseleri kendi sessiz dünyana,
Dönüp de bakmıyorlar, geride kalana.

Bir gece vakti kalkıp, bak ay ışığına
Düşün biraz, niyeydi kastları canına?
Dikkat et bundan sonra her bir adımına,
Korkuların, sürükler seni uçuruma.

Başka renkleri katma kendi siyahına,
Değmesinler sakın kırık kanatlarına,
Anılar silinmez, kazınır hafızana
Boş yere düşmesin yağmurlar yanağına.

Sanma ki tüm hislerin kül oldu yangında,
Unutma, yaprak dökülür vakt-i hazanda
Bir öğüt: Kimse için yara bandı olma,
Yara iyileşince, atarlar kenara.

Aleyna Eser 10-E

YAŞANMAMIŞ AN'I

Hayati bir yola, sürekli değişen mevsimlere, güneşin doğmakla batmak arasındaki serüvenine benzetebiliriz. Birçok özgün, ütöpic, çarpıcı sözcük bulur ve deriz ki "... hayatım." Zaten gençken de böyle düşünürüz. Her şeyin en iyisini bilen biz, her şeyin en iyisine sahip olacağız. Ayağımıza taş değmeyecektir. Herkesten farklı ; mutsuzluklara, üzüntülere kilitli muhteşem ötesi... hayatımız. Bir söz var :“İnsan aslında yirmi beş yaşında ölür, yetmiş beşinde gömülür.” diye. İhtimal sözü söyleyen de benimle aynı ruh halini yaşıyor. Ama yine de karamsar olmayalım, bardak boşaldıysa da suyu biz içtik veya tekrar doldurmak bardak kırılınca kadar her zaman mümkün.

Aslında benim söyleyeceklerim, bizim ... muhteşem ötesi hayat tasavvurumuzdan beklediğimizi bulamayınca, bulduğumuza ne kadar sahip çıktığımız ile ilgili 25 yaşında ölmeme, bize darbe vuran her ne ise onu yenip bertaraf edip yaşamaya devam etmeli. Yaşanmış anları ve anıları, geçmişten günümüze taşınmalı ve yaşanmış kılmalı. Tabi önce onları “yaşanası” hale getirmek için şartları oluşturmalı. Okumak, anlamaya çalışmak, görerek bakmak, keşfetmek, kendini güncellemek, yaradılışın sırrına ermek şartları oluşturmak için mükemmel tercihler.

Sizin de aklınıza, hayal ettiğiniz ama gerçekleştiremediğiniz anlar ve anılar geldi değil mi? Onları bugüne taşımak ve yaşamak için, “sabır ve direnç” çare olabilir. “Hadi canım, sen de. “ dediğini duyuyorum. Evet, geriye dönemeyiz ama ölmüş ve gömülmüş anların ve anıların üzerine dikeceğimiz çiçekler, atacağımız tohumlar “keşke” çuvalını sırtımızdan indirmemize, bu yükü sürekli taşıyarak yorulmamıza engel olacaktır. Tohumlar, çiçekler büyüdükçe mazide takılıp kalma hastalığından iyileşecek ; yeni baharları neşe ve umutla karşılayabileceğiz. Belki de zamanla, yenileri yaşandıkça anlarımızı ve anılarımızı yaşamadığımızı şükredebiz.

Anlarda ve anılarda “Bir Tıp Doktoru” olmak vardı ama siz evinizin aranılan doktoru, komşularınızın simyacısı olabilirsiniz. Geldiğimiz noktaya getirene şükredersek, geçmişle, o günle ve geleceğimizle barışmış ve şartlarını hoşgörü ve teslimiyetin belirlediği bir anlaşma imzalamış oluruz. Yaşanmamış veya yaşanamamışın yerini “karşılığı bulunmuş” veya “razı olunmuş” anlar ve anılar alır, zamanın bize verdiği yetkiyle olgunlaşırız.

Asıl önemli olanın; sevgi, saygı ve huzur olduğunu fark ettiğimiz bir yoldan devam ederiz hayatımıza. Sürekli geriye bakmadığımız ve sırtımızdan “keşke” çuvalını indirdiğimiz için daha iyi yol alırız. Üstelik bu yeni yol bizi, tohumların büyüdüğü, çiçeklerin sevgi, saygı, huzur renkleriyle açtığı” hayata da çıkarabilir.

Denersek ne kaybederiz? Haydi buyrun mevsim bahar, güneş doğuyor. Yolun başındayız. Yürüyüş ayakkabılarım ayağımda ,sizleri de bekliyorum...

Banu AKKAYA

Edebiyat Öğretmeni

BUGÜN

Kayboldun mu ormanlarımda bugün?

Hatırladın mı şakaklarımdaki yağmuru?

Yaprakların yeşili kaplıyordu her yeri.

Sen hiç gökkuşağını gördün mü?

Duydun mu kuşların sesini bugün?

Dalıp gittin mi gökyüzümden?

Bulutların arasındaydı fotoğraflarımız

Sen hiç hayal ettin mi?

Dinledin mi denizi bugün?

Köpürdün mü dalgalarımda?

Yüzerdim derinliklerinde zihnini.

Sen hiç nefes almayı unuttun mu?

Gördün mü beni yolun kenarında?

Ağaçlar vardı etrafımda

Gönüllerimizin üzerinde ise gökyüzü.

Martlar gibi dolaşıyordun hayatımda

Sen hiç düşündün mü beni bugün?

Zeynep Sude ÖZDOĞAN 11-D

KAÇINCI

Bu kaçınıcı geçen sabah, saat kaç?

Donup kaldı sanki güler

Düşüncelere dalıp gitmişiz

Bu kaçınıcı bayram, böyle geçen?

Bu kaçınıcı hayal, kırılıp düşen?

Bir boşluğa takılıp gitmişiz

Aldanmasın kimse yüzlerimize

Bu kaçınıcı yalan gülüş?

Bu kaçınıcı matem, geceyi kaplayan

Sessizliğe gömülmüş her yer.

Sakin çıt çıkarmasın kimse,

Bu kaçınıcı sönen yıldız gökyüzünde?

Ayşenur GÜMÜŞ 12-D

BEYNİN PİRİ REİSİ: GAZİ YAŞARGİL

Beynin Piri Reisi ve 20. Yüzyılın Beyin Cerrahisi olan Türk Ordinar-yüs Profesör Doktor Gazi Yaşargil, 6 Temmuz 1925'te Diyarba-kır'da doğmuştur

Doğduktan üç ay sonra ailesiyle Ankara'ya taşınmış, ilkokul ve ortaokul eğitimini burada tamamlamıştır. Liseyi Ankara Atatürk Anadolu Lisesinde okumuş ve burada Can Yücel ile tanışmıştır. Can Yücel "Rengahenk" adlı kitabını ithaf ettiği Gazi Yaşargil için "Beynin Piri Reisi" dermiştir.

Lise hayatının ardından Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesini ka-zanmıştır. 1944 yılında Almanya Friedrich Üniversitesinde tıp eğitimine devam etmiştir. II. Dünya Savaşı'nın etkilerinden dola-yı İsviçre Basel Üniversitesinde eğitimini tamamlamış ve dokto-rasını burada yapmıştır.

Cerrahi mikroskop ve mikrocerrahi tekniklerini kullanarak ilk be-yin bypass ameliyatını yapan Yaşargil, mikrocerrahinin nöroşi-rurji alanında da kullanılabileceğini kanıtlamıştır. ABD'de Arkan-sas Üniversitesinin bilim kürsüsüne Gazi Yaşargil adı verilmiştir. Bu sayede, ABD'de ilk kez saygın bir üniversitenin kürsüsü bir Türk'ün adını taşımaktadır. Gazi Yaşargil, nöroşirurji alanında sa-yısız teknik ve araç gereç geliştirmiştir. Hatta bir tanesine (Oto-matik Leyla Ekartörü) kızının adını vermiştir. Bazı tıp kitaplarında yapılma şansı olmayan ameliyatların dipnotunda "Except Gazi Yaşargil" yazar. Bu ifade Gazi Yaşargil'in bu ameliyatları yaptığı anlamına gelir. Gazi Yaşargil bu başarılarından dolayı 1999 yılın-da Amerika'da Yüzyılın Beyin Cerrahisi seçilmiştir.

Gazi Yaşargil birçok ameliyatında yanında olan hemşiresi Dianne Bader ile evlenmiştir. Bir röportajında eşiyle bir ekip olduklarını, ameliyatlarda hiç konuşmadan anlaşabildiklerini söylemiştir. Bu evlilikten Leyla, Can ve Ceylan adında üç çocukları olmuştur.

Gazi Yaşargil 2014 yılında eşiyle birlikte Türkiye'ye gelmiştir. Gazi Yaşargil Yeditepe Üniversitesi Beyin Cerrahisi Bölümünde hala genç cerrahlar yetiştirmeye, hastalarına bakmaya ve ameliyatlara girmeye devam etmektedir.

8.45 vapurunda alışılmış adımlarla ağır ağır ilerliyorum dizilerimin altına inen eteğimin uçuşmasına aldırmadan. Beyaz bulutların mavi ile girdiği savaşta bariz olarak galip çıktığı gökyüzü bugün kasvetli, mağrur bir duruş sergiliyor İzmir caddelerine karşı. Vapurun korkuluklarına kollarımı dayıyorum ve kısık gözlerle uzaklara dalıp denizin her zamanki mütebessim kokusunu ciğerlerime olabildiğince dolduruyorum. Rüzgar usul usul yanaşiyor yanıma rutinleşmiş olan hareketiyle. Özel dostluğumuzdan kimseye bahsetmiyor. Hayran olunası sükûnetiyle döküyor içini can dostum. Sayıyor ona anlatılan tüm dertleri kulağıma. Denizle konuşmak istiyor aslında o insanların dertlerini değil. Rüzgar uğuldadıkça deniz de anlatsın, sevdiğinin kelamıyla neşe bulsun istiyor. Bu yüzden söylüyor yüreklerde kilitli tüm sırları.

Gözlerimi denizden ayırıp bankta oturan adama yöneliyorum. Gazetesi elinde, öylece sayfayı izliyor. İzliyor çünkü okuyamayacak kadar meşgul zihni. Aynı cümle üzerinde takılı gözleri. Biraz uzaklaşmak istiyor az sonra yaşayacağı buhrandan. Kalbi sanki iki avuç arasında sıkılıyor gibi görevini yapmaktan aciz hale geliyor. Sancılı düşünceleri kimseye anlatılamayacak kadar kırılınmış. Çok üzmüşler adamı. Çok terk etmişler. Çok kere dostu olmuş gece sofrasında yalnızlık. Duydukları buğulanıyor gözlerim. Sevgi görmeyen kalbi buz tutmamış ne yazık ki. Her giden götürmüş bir parçayı adamdan. Saklamışlar tüm duygularını. Ve şimdi her sabah olduğu gibi gazetesini okuyormuş gibi yapıyor. Kelimeler diyor, belki uzaklaştırır beni tüm yalnız izlenen gün doğuşlarından ve asla ya-nımdan ayrılmayacak umutsuzluktan. Lakin kelimeler aciz. Adam bir kez daha terk ediliyor.

Dikkatim kamaradaki kaptana kayıyor rüzgarın değişen ses tonuyla. Sevincin buruk tadı ulaşıyor ruhuma. Çok sevildi diyor rüzgar. Çok sevilmiş şimdilerde saçları ağarmış yaşlı kaptan. Yirmi yaşında bir denizci silüeti beliriyor karşımda. Yanında bir kız. Elleri ellerinde, gözleri gözlerinde... Ve en önemlisi yüreği yüreğinde mühürlü. Suskunluğuyla birleştirdiği gülüşü yıldızların parladığı feza-dan daha ışıltılı. Gözleri tıpkı ilkbahar gibi. Sanki her şey, yeniden başlamış delikanlı için. O yanında ya solukları düzensizleşiyor, dizleri titriyor, aşkı kalbinde yanan kocaman ateşle adamı utançla ele veriyor. Genç kız da hala hülyalarda dolaştığını sanıyor masal gibi geçen bu zaman dilimlerinde. Ona dokunmakla yanıp tutuşan teni ve bakmaya kıyamadığı sevgisi derin bir savaş halinde kalbinin en ulaşılmaz köşesinde dalış. Her gün burada özlem gideriyor iki aşık. 8.45 vapurunda. İzmir'in Ege'sinin derin sularının üstünde karışıyor solukları. Sonra kız gelmez oluyor vapura. Adam yalnız kalıyor. Ege alıp götürüyor sevdiğinin narin bedenini. Ka-tıyor ruhunu iyotun yakan kokusuna. İyice parçalanıyor adam. Her gün geliyor buraya hala. Tıpkı sevdiği kadınla konuşur gibi usul usul şiirlerini okuyor, çıkarıyor dizelerini kalbinden ve delip geçen acının içinden gözyaşlarıyla toplayarak.

Bir dilek dilermişçesine yalvarıyor rüzgarın sesi bu sefer de. Bak diyor içerde usul usul çayını içen kadını kastederek. Yaşlı kadındaki buğulu gözlerle dik duruş dikkatimi çekiyor. İki oğlu da terk etti diyor rüzgar.

Ceren TALAY 11-C

"Nasıl oluyor da böylesine sevdiğim işleri yapamıyorum bana engel olan ne?" diye soruyorum kendime sonra. "Hani severdin uyumayı sen? Ne oldu da şimdi gecenin bir yarısı ayakta, yıldız avındasın?" Cevabını bildiğim soruları sormayı sevmem normalde ama soruyorum işte. Kim bilecek sonuçta ben bilmezsem niye gecenin bir yarısı ayakta olduğumu, neden aklıma ilk : " Normalde ben uyurken yaşadığım semtin semalarında beş on yıldız da süzülüyor mu?" acaba so-rusu geliyor ya da neden acaba kaç yıldız görürüm diye göğü kontrole gidiyorum. Anladım uyku ;terk etmiş buraları, kaçmış çoktan. " Yoksa ne diye gidip yatmayayım ki? Yoksa neden yıldız avlayayım? " diyorum. Cevabı bende saklı sorularla bir başıma kaldığım o gece.

Sahi nedendi yıldız avcılığım? Tabii ya neden olacak elbette boşlukta muazzam bir şekilde süzülen harika cisimleri izlemenin ne gibi bir kusuru olabilir ki? Sonuçta geceyi bende anlamlandıran şeydi yıldızlar. Gece uyum kaçınca onları kontrol etmem neden absürd olsun ki? Bazen insanların yapmacıklıklarından sıkılınca neyi arıyordu gözlerim öyle fıldır fıldır? Tabii ya yıldızlar. Hani şu gökte asılı muazzam cisimler. Hani şu insan zihninin pek de kavrayamadığı "sonsuz-luğun" özeti niteliğinde olan cisimler. Tabii ya onlar. Yoksa nasıl olur da uyumak yerine avcılık yapardım gece gece...

Sabah olsa ne olabilirdi ki? Sıkıcı, emrivaki fiiller; harika maskeler arkasındaki tuhaf suratlar.. Ne kadar eğlenceli olabilirdi ki? Tabii ki bunların yerine yıldızları yeğlemiştim o gece... Çok da mantıklıydı. Sonuçta insan bazen kendine bile olmadığı kadar o sıkıcı fiillere, o yapma suratlara yakın olabiliyordu, istemeden. Ben de en çok böyle zamanlarda ardına sığınacak bir duvar olarak yıldızları seçiyordum zaten. Tıpkı o gece olduğu gibi..

Yıldız avladığım o gece.

Sena YUMRUKUZ 10-C

Göktürk Kitabeleri ile başlayan yazılı edebiyat serüvenimizin son dönemeci olarak ifade ettiğimiz Batı Etkisindeki Dönem pek çok kalem kavgasına (polemik) sahne olmuştur.

İlk çatışma aslında neredeyse yedikleri içtikleri ayrı gitmeyen iki dost: Namık Kemal ile Ziya Paşa, arasında. Tanzimat'ta her ne kadar farklı görüşlerin bir arada olduğu söylene de aslında her bir görüş ortak bir hedefe, İmparatorluğun dağılmasına, kilitlenmişti. Genel yaklaşımda böyle bir hedef vardı bununla birlikte edebiyatta da özellikle divân şiirinin halktan uzak, konuşulan dilden kopuk yapısı eleştiriliyor ve yeni oluşturulacak şiir yaklaşımında buna dikkat edileceği ifade ediliyordu. Özellikle Ziya Paşa 1868 yılında kendi çıkardığı Hürriyet gazetesinde yayımladığı "Şiir ve İnşa" makalesinde edebiyatımızın Arapça ve Farsça egemenliğinden kurtarılmasını söylemiş aynı zamanda edebiyatta halka ve onun söylediklerine kulak verilmesi gerektiğini ifade etmiştir. 1873 yılında çıkardığı "Harabat" adlı antolojinin mukaddimesinde (ön söz) ise şiirin tekrar eski gücüne kavuşmasının tek yolu olarak eski (divân) şiiri göstermiştir. Bu ikilem yakın arkadaşı ve o an Magosa'da sürgünde olan Namık Kemal tarafından Tahrir-i Harabat adlı eserinde:

Eskilerden Ahmed ve Necati

Gönlü kırık ve serseri Zati

Türkçe söyleyişe temel koymuşlar

Gerçi temeli güzel koymuşlar

sözleri ile eleştirilmiştir. Namık Kemal, Ziya Paşa'yı eskileri hortlatmakla suçlamıştır.

Yine Tanzimat dönemine damga vuran hatta Edebiyat-ı Cedîde'nin oluşmasına zemin hazırlayan münakaşa ise Recaiâde Mahmut Ekrem ile Muallim Naci arasında cereyan etmiştir. Zemzeme-Demdeme tartışması olarak da bilinen bu münakaşanın temel çıkış noktası o sırada Bombay'da bulunan Abdülhak Hamit Tarhan'ın birkaç şiirini yayımlanması için Muallim Naci'ye göndermesi, Naci'nin de bunlardan birini yayımlamaması üzerine mektupla şikâyetini Mahmut Ekrem'e bildirmesidir. Muallim Naci, kayınpederi Ahmet Mithat Efendi'nin gazetesi olan Tercüman-ı Hakikat'te edebi bir köşeyi idare etmektedir. Yukarıdaki olay ile başlayan süreç Ahmet Mithat'ın damadını gazeteden kovmasına kadar uzanır. Mahmut Ekrem'in Zemzeme'nin üçüncü cildinin önsözünde Muallim Naci için sarf ettiği sözlere oldukça içerleyen Naci, Saadet gazetesinde tefrika edilen Demdeme'de cevap verir ve tartışma neredeyse tüm edebiyat çevresini içine alarak büyür. Hasan Âsaf adlı genç bir şairin Malûmat dergisinde yayımlanan "Buhran-ı Kudret" adlı şiirinde geçen "abes" ve "muktebes" sözcükleri arasında kafiye olup olmayacağı üzerine yapılacak tartışmalarla durum eski-yeni tartışmasına doğru evrilir ve Edebiyat-ı Cedîde döneminin başlangıcına bir adım daha yaklaşılmış olur.

Tanzimat ve Edebiyat-ı Cedîde arasındaki en büyük münakaşalardan biri de "dekadanlık" mevzuudur. Fransa'da 19. yüzyılda natüralistler imge dolu ifadeler ile ortaya çıkan sembolistlere dekadan yakıştırmasında bulunmuşlardır. Dekadanın iki anlamı vardır. Birincisi, düşkünleşmiş, yardıma ihtiyacı olan; ikincisi ise on günlük eşek yavrusu demektir. Ahmet Mithat Efendi, Edebiyat-ı Cedîdecilere dekadan yakıştırmasında bulunmuş, önceleri bunun pek de üstünde durmayan Edebiyat-ı Cedîdeciler bir müddet sonra söylenen sözlere cevap vermemenin karşı tarafça kabulleniş olarak algılandığı ve daha fazla üstlerine gelmek için de fırsat olarak görüldüğünü fark edince tartışmaya girmişlerdir. Ahmet Mithat Efendi'nin taarruzlarına karşılık verenler Cenap Şahabettin ile Hüseyin Cahit Yalçın olmuştur.

Sultanide öğrenci iken şiirle tanışan, simbolist Fransız şairlerinden etkilenecek çeşitli mısralar kaleme aldığı için okulun Fransızca öğretmeni tarafından küçük görülen Ahmet Haşim ile Fransa'ya gidip önce siyasal bilgiler sonra bunda bir fayda göremeyince edebiyat okuyan ancak her ikisini de tamamlamadan yurda dönen ve "öz şiir", "neo-klasizm" gibi yaklaşımların savunucusu olarak tanınan "Ahmet Agâh" yani nam-ı diğer Yahya Kemal arasındaki polemik de ilginçtir. Ancak buna pek de polemik diyemeyiz. Aslında Ahmet Haşim'in vefatı sonrası Yahya Kemal'in bazı değerlendirmeleridir konu olan. Ahmet Haşim henüz sağ iken herhangi bir sorun yaşamazlar aslında. Hatta Yahya Kemal, "Melâli anlamayan nesle aşına değiliz diyen Haşim, büyük bir şairdir." der. Ne olursa Haşim'in ölümü sonrası meydana gelir. Yahya Kemal'in kimi zamanlarda yaptığı açıklamalar maalesef pek de şanına yakışır değildir. Edebiyat çevreleri bunu bir şairin bir diğerini kıskanması olarak görür biraz da.

Bir diğer münakaşa ise Necip Fazıl Kısakürek ile Peyami Safa arasında cereyan etmiştir. Peyami Safa özellikle Yakup Kadri Karaosmanoğlu'nun genç yazar ve şairler için 1929 yılında Milliyet gazetesinde yayımlanan bir yazısında "Düşünün ki en büyüğü Harb-i Umu mi'de daha yirmisini bulmamış bu gençler ekmeğe yerine samanla karışık hamurla beslendiler ve irfan yerine Babiali'nin gündelik matbuatının ismarlama harp edebiyatından başka bir şey okumadılar." şeklindeki değerlendirmesine oldukça sinirlenmiş ve eğer bu gençlik saman ekmeği yediyse buna sebep olanların düşünmesi gerektiğini ve vicdanlarını dinlemeleri gerektiğini ifade eden bir yazı kaleme alarak cevap vermiştir. Yakup Kadri'nin bu sözlerine dönemin üniversite hocalarından da büyük tepki gelmiştir. Hemen bunu takiben Necip Fazıl'ın "Para" adlı oyununun İtalyanca bir oyundan intihal edildiği ifadeleri edebiyat çevrelerinde konuşulmaya başlar. Bu tartışmaya Peyami Safa'da katılır ve karşılaştırmalı olarak iki eserden bazı alıntıları da ekleyerek bir yazı kaleme alır. Necip Fazıl, tüm bu söylentileri bir kenara bırakarak özellikle Peyami Safa'nın yazısına çok içerler ve onu mahkeme-ye verir. Neticede olay tatlıya bağlanır ve hep inişli çıkışlı bir yol izleyen Peyami Safa, Necip Fazıl arkadaşlığı bir iniş daha yaşamış olur.

Hülasa, bu kalem kavgalarına daha pek çokları eklenebilir. Zannımca bir yerde her şey tekdüze gidiyorsa orada işler pek de yolunda değildir. Eğer amaç iyiye, güzele ulaşmak ise mutlaka farklı fikirlerin tartışması olacaktır. Bu dinamizm, yaşamı renklendirdiği gibi edebiyat ve sanatı da hep ileriye götürecektir. Ne diyelim umarım bu türden kalem münakaşaları her daim olsun. Olsun ki edebiyat ve sanatımız pek çok güzel eserlere nail olsun.

Sağlıcakla kalın.

S. Uğur KAPTAN

Edebiyat Öğretmeni

HIZIR İNANCINA MİTOLOJİK BİR BAKIŞ

Hızır Anadolu'da hala yaşamakta olan diğer toplumlarda da var olan bir halk inancıdır. Bu inancın Türkler için kökeni Orta Asya'ya kadar uzanır. Önce Gök Tanrı Kültünde daha sonra Şamanizm'de son olarak da İslamiyet'in Türkler tarafından kabulüyle farklı isimlere dönüşerek günümüze kadar gelmiştir. Türk mitolojisinde Boz Atlı Hızır, Ak Sakallı Koca, Gök Sakallı Koca, Ak Sakallı Kızır gibi adlarla ifade edilen Hızır, Orta Asya steplerinde Türk Boylarının kültüründe ve destanlarında çok işlenen bir konudur. Türkler, Gök Tanrı'nın kendi hizmetlerine verdiği koruyucu ruhların bulunduğuna inanmaktaydı.

Oğuz, Manas ve Dede Korkut Destanlarında Boz Atlı Hızır gökten ve kayın ağacının koyuğundan yere iner, darda kalana, sele ve kar fırtınasına yakalananlara ve çocuğu olmayanın karşısına çıkar dileğini sorar. Ak sakallı Hızır gelir çocuğu kucağına alır "adı şu olsun" der ve ortadan kaybolur. Manas Destanı'nda Manas'ın oğluna Semtey-Han'ın da adını Hızır koymuştur. Manas oğluna ad koymak için büyük bir toy düzenlemiştir. Halkı gelmiş yemiş içmiş eğlenmiş. Şölenin sonunda Manas "haydi beyler oğluma bir ad verelim" demiştir. Bütün halk söylemiş, anlatmış, düşünmüş ama Manas'ın oğluna bir türlü ad koyamamışlar. Bu sırada gökten altın sakallı -Ay Koca inmiş ve oğlancığa Seytek adını verip ortadan kaybolmuştur.

Destanında "Ak-sakallı ihtiyar; kayın ağacından inerek halkın arasında girdi...Elinde bir asa tutan Ak-Boz Ata binmiş Ak sakallı bir Koca ortaya çıkar...çocuğu koluma verinde bir ad vereyim" dedi. Adını koydu ve kayboldu diye anlatılır.

Hızır'ın yoldaş ve kılavuz olma özelliği de vardır. Göçebe olan Türk toplumları için fiziki olduğu kadar felsefi de önem taşıyan "yol" çok önemliydi. Hareket halinde olduklarında, yollarının üzerinde kendilerini koruyan, yönlendiren, yolculuk yapanlara "Kut" ihsan eden, yerleşik hale geçtiklerinde ise, hayat yolunda kendilerine destek olan, kararlarında yol gösteren "Yoldaş olan Hızır" tüm hikâyelerde anlatılmakta ve "boz ata binmiş, elinde asası ve gümüş eyerli" olarak betimlenmektedir.

Hızır'ın yolcuların yardımına koştuğuna dair duyulan inanış, herhangi bir tarıkata mensup dervişlerin ıssız yerlerde veya şehir ve kasabalarda yolcuların güvenli bir şekilde yolculuk yapmalarını amaçlayan, onları misafir edip ücretsiz yiyecek, içecek ve yatacak yer sağlayan zaviye anlayışıyla birleşmiştir. Hızır İlyas zaviyesi, Hızırlık tekkesi, Hızırlık Sultan tekkesi, Hızriyye gibi isimlerle hizmet veren mekanlar, bu anlayışın canlı birer şahididir.

Bazı araştırmacılara göre Hızır inancına kaynak teşkil ettiğini ileri sürdükleri destan ve efsaneler de vardır. Bunlardan biri de ilk örneği milattan önce IV. binlere ait Sumer metinlerine kadar çıkan Gilgamiş Destanıdır. A. J. Wensinck, Gilgamiş destanındaki Utnapiştim ile Hızır arasında bir ilişki kurar. Utnapiştim sonsuz hayatın sırrını bilir, sularda yaşar ve ihtiyacı olan herkese yardım eder.

Bir diğer efsane Milâdî 300 yıllarında yazıya geçirilen İskender Efsanesidir. Bu hikâyedeki aşçı Andreas Hızır'a benzetilir. İskender efsanesinin İslâmî kaynaklardaki mevcut metinlerinde İskender-i Zülkarneyn'in yanında bulunan kişi Hızır'dır.

Grek mitolojisindeki Glaukos (İlyada) hikâyesi de Hızır inancıyla irtibatlandırılmaktadır. Bu hikâyeye göre Glaukos, mitolojik kahraman Sispus'un kurduğu Ephya'nın (Korint) kralıdır. Bir rivayete göre ölümsüzlük pınarından içmiş ve ölümsüz olmuştur. Friedlaender, efsane Arapça'ya uyarlanırken "yeşil" anlamına gelen Glaukos kelimesinin "Hadır" olarak tercüme edildiğini söyler.

Hızır inancı Müslüman olan Türklerin hayatında da İslâmî Hızır kültü ile birleşmiş ve yerini almıştır. Hızır, halk nazarında zor durumda kalan kişilere yardım eden, iyileri ödüllendirip kötülerini cezalandıran, bereket ve bolluğa kavuşturan ve savaşlarda yardım eden bir figür olarak kabul edilmiştir. "Her geceyi Kadir bil her geleni Hızır bil", "Kul sıkışmayınca Hızır yetişmez", "Hızır gibi yetişti" atasözleri ve deyimlerinin yanında "Hızır Acil" gibi kavramlar bu inancın birer tezahürüdür. Alevi-Bektaşî inancında da Hızır çok önemli bir yer tutar. Hayatın her anında yanlarında olduğuna inanılan Hızır, Hz. Ali ile ilişkilendirilir. Pir Sultan Abdal'ın bir şiirinde Hz. Ali ile Hızır özdeşleşir.

Hızır inancı her ne kadar Sünnî ve Alevî-Bektaşî çevrelerin ortak değeri olsa da Hızır makamları en çok Alevîlerin yaşadığı yerlerde bulunmaktadır. Bunun yanı sıra Alevîlikte Hızır-İlyas kurbanı, Hızır orucu, Hızır semahı ve Hızır postu ritüelleri de vardır. Alevi inancına göre Boz Atlı Hızır ve Hızır Orucu çok önemli bir dinsel töredir.

Mitolojik bir şahsiyet olan Hızır'ın, Anadolu, Orta Asya, Mezopotamya ve Akdeniz kültürlerinin birbirleriyle etkileşerek zenginleştiği kendisine atfedilen insanüstü özelliklerin ise, insanoğlunun inkar edilemez gerçekliğini kabullenmekte öteden beri zorluk çektiği ölüm gerçeğinden kaçış, sonsuzluk, üstünlük ve mutlak özgürlük gibi özlülerinin yansıtıldığı bir figür olduğu söylenebilir.

Bilge EMİL /Felsefe Öğretmeni

DÜĞÜMSÜZ ÖZGÜRLÜK

Bomboş, gri kırmızı yapraklarla süslenmiş bir yolda yürüyorum. Hava kapalı, ruhum daralıyor siyah bulutları gördükçe fakat bir yandan da seviyorum basık ortamı. Güneşli bir sonbahar günü doğduğumdan mıdır bilmem renkleri solmuş dökülen yapraklarının üstünde kendimce zıplayarak oyunlar oynadığım çocukluk yıllarıma gidiyorum.

Ben böyle günlerde çevreme bakarak yürürüm hep, ayakkabı bağcıklarını açık. Yoldan geçen tek tük insanlar önce açık bağcığımıza bakıyorlar. Gözleriyle "Bağla şunu düşeceksin." diyorlar sanki, hatta bazıları sadece gözlerle konuşmayı yetersiz buluyor olmalı ki yanıma gelip uyarıyorlar. Niyetlerinin iyi olduğunu bilsem de bazen kendimi kızmaktan alıkoymuyorum öyle zamanlarda."Aa, çok teşekkür ederim!" diyorum sanki bilmiyormuş gibi. Yanlarında bir kere bağlıyorum bağcıklarımı onların gururlu gülümsemesi altında. Genelde ben tamamiyle bağlayana kadar başımda bekliyorlar. Onlar gidince adımlarımı daha sert atıyorum kurtuluyorum hemen gelişi güzel düğümden.

Haykırsam sesimin yankılanacağı tenha sokaklarda dolaşıyorum, bağcıklarım açık. Alabildiğince bakıyorum etrafıma, ne dünya umrumda ne de önümdeki engellere takilabilme ihtimalim. Herkes ayıplar gözle bakıyor bana. Ayıplayarak bakanlara üzülyorum bazen. Çünkü onlar o kadar odaklanmış ki ayaklarındaki düğümlere, açılacak korkusuyla doya doya koşamıyorlar, ya bağcıkları açılır da takılıp düşerlerse? Ne korkutucu (!) Komiktir ki kimse düşmek istemiyor ama herkes dayanıklı olmak istiyor.

Belki daha hür hissettiğimdendir belki de sadece çocukça bir oyundur düşüncelerim ama ben çok seviyorum böyle olmasını. Hayat gibi çünkü bağcıklarım. Ara sıra takılıp düşsem de her seferinde daha güçlü adım atmayı öğreniyorum.

Sena SİNCAN 10/E

ÖĞRETENİM

Dünyaya gözlerimizi ilk açtığımız andan itibaren devam eden, nefes almak kadar doğal bir olaydır öğrenmek. Ruhumuzun bedenle bütünleşmesi ve bizim dünyaya gelişimiz kadar mucizevidir de. Kişinin öğrenme serüveni etrafı meraklı gözlerle incelemeye başladığı bebeklik yıllarından başlar. Annesinin kucağı ile tanışmış bir bebek önce başka insanların kokularının, huzur bulduğu annesinin kokusundan farklı olduğunu öğrenir. Zamanla konuşmayı, yürümeyi hatta neyi yemeği sevip sevmediğini öğrenen çocuk, aile içinde değerler eğitimi adını verdiğimiz eğitimi almasının yanı sıra okulda pozitif ve sosyal bilimler eğitimi almaya da başlar.

Asıl zor olan görev de burada öğretmenlere düşer. Çünkü her ne kadar öğretmen kelimesinin sözlük anlamı " Mesleği bilgi öğretmek olan kimse" olsa da öğretmenin görevi sadece bu kadarla kalmamaktadır. Bir öğretmen, öğrencilerinin sorunlarına ortak olan arkadaşı, iyilikleri için onlara nasihat veren bir danışandır da.

Küçükken belki de ilk öğrendiğimiz, dilimizden bir türlü düşüremediğimiz "Öğretmenim" şarkısının " Sen bir ana sen bir baba/ Her şey oldun artık bana" dizelerini söylerken pek de haksız sayılmayız. Ben ilkokul 2.sınıfa başladığımda okul değiştirmem gerekmişti. Yazım diğer çocukların yazılarından kötü, okumam ise neredeyse felaketti. Sınıf öğretmenim zorlandığımı fark etmiş olmalı ki üstüme düşerek yazımı ve okumamı düzeltmeme yardımcı oluyordu. İnanması güç ama öğretmenim sayesinde o yılın sonunda sınıf birincisi olmuşum. Ve belki de o öğretmenim sayesinde lisede en seçkin okullardan birine yerleşebildim. O benim sadece öğretmenim değil annem, babam, her şeyim olmuştu. "Dünyanın her yanında öğretmenler, insan topluluğunun en fedakâr ve en değerli varlığıdır. Öğretmen, taze ruhları işleyen ustadır. Nesiller yaratır; ülkeler değil, gönüller fetheder." der Arif Hikmet Par. Tıpkı benim de gönlümü fetheden ilkokul öğretmenim Nilgün YÜCE gibi...

Öğretmenler sanılanın aksine öğrenci değil nesil yetiştirir. Öğretmenin, öğrencinin, dolayısıyla neslin, hamuruna kattığı değerler ve ilimler ileriki zamanda ülkenin ortaklaşa hazırladığı yemeğe tadını veren özel bir tarife dönüşür. Yemek onsuz tatsız ve yalındır.

Kolay mıdır öğretmen olmak? Öğrencilerin kalplerine dokunarak onları eşsiz bilgilerle süslemek? Bu bilgi birikimleri kalıcı olduğundandır belki de öğretmenlerin yağmurla olan benzerliği. Öğretmenler yağmurdur çünkü yağmur yeryüzüyle buluştuğu vakit "rahmet ve bereket" olur. Var mıdır çiseleyen yağmurun altında dans etmek gibisi? Terapilerin en kuvvetlisi değil midir toprakla birleşen bereket kokusu? Yağmur değil midir baharda açacak türlü çiçeklere can suyunu veren? Eğer öğretmenler çiçek olsaydı kendi çevresine polen vermekle yetinirdi. Eğer öğretmenler çiçek olsaydı güzel çiçek tozlarını ancak çevresine serpiştirebilirdi ve nihayet kış gelince solup giderdi. Ama yağmur öyle mi? Ülkenin hatta dünyanın her köşesine bir damlası illaki ulaşır. İllaki dokunur bir tohuma, can suyu olur.

Öğretmenler aynı zamanda alev gibidir. Etrafa ışık saçan bir ateş aklıma geldiğinde öğretmenleri kibrite benzetmekten kendimi alamam. O an benim için okul büyük süslü bir pastaya, öğrenciler mumlar, öğretmenler ise kibrite dönüşüverir. Her nasıl mumlar yanmadan dilek tutmak anlamsız ise öğretmenleri olmayan bir toplumdaki gelişmesini beklemek de o denli anlamsızdır. Mum, kibrit olmadan, öğrenci de öğretmen olmadan içinde sakladığı güzellikleri dışa vuramaz. Öğretmenler, öğrencilerinin içindeki yetenek ve eğilimi fark ettikleri vakit hem öğrencinin hem de ülkenin geleceğinin üzerindeki kara bulutlar yerini parlak ışıklara bırakır.

Öğretmen hem sudur hem ateştir. Hem vatandır hem gurbettir. Hem öğretendir hem de öğrenendir. Öğretmen şu an yaşadığımız dünya ile geleceğimiz arasında kurucu köprüdür. Öğretmen her şeydir.

Bir öğretmeni unutulmaz yapan şey; öğrencisinin yüreğine dokunmasıdır derler. Asıl bir öğretmeni unutulmaz yapan şey; öğretmenin olmasıdır. Çünkü öğretmenlik sözde kolay olsa da kendini bin parçaya bölüp yine de herkese yetmektir.

Sena SİNCAN 10/E

Aylar sonra tekrar burada görüşmek de varmış seninle. Burası; hayal kırıklıkları, üzüntü, keder mekanı. Ama galiba sadece akla sen geldiğinde öyle bir yere bürünüyor. Aslında ilklerin, nice dostlukların kahkahaların ve nice neşeli günlerin ev sahibi burası. Altı üstü bir tahta parçası denilebilir ama hiç de öyle değil..

Gelmiş oturmuşsun oraya. Birkaç kişiyle sohbet ediyorsun. Ben de öyle uzaktan seni birdenbire fark ediveriyorum. Acaba iki yabancı gibi miyiz test etmek adına adım adım yanına yaklaşıveriyorum. Onunla selamlaş, bununla sohbet derken kendimi yanında buluyorum. Selam veriyorum titrek bir ses tonuyla. Senden de karşılık geliyor, Selamlaşıyoruz. Ardından halini hatrını soruyorum(Öyle sadece selamlaşılmaz,bir ortamdayken hal hatır da soracaksın.). Ama nasıl, kekeme gibiyim adeta. Kızmış yanaklarım da demini almış. Sohbet, karşı tarafın da bana soru yöneltmesiyle devam ediyor.

Heyecan azalmış olmalı ki, oldukça rahat bir vaziyetteyim. Derken, şöyle bir kendime bakıveriyorum. Güzel bir kombine bürünmüşüm, saçlarım da yapılı. Ona, daha yakışıklı, daha tatlı ve daha bir ihtişamlı gözükmeye çalışmak istercesine, rahat ve biraz da artist(?) davranıyorum. Bunu onunla, aklına geldiğimde güzel ve etkileyici bir izlenim bırakmak adına yapıyor olmalıyım. Neyse ki çok uzun sürmüyor sohbetimiz. Sana bu kadar yeter dermişcesine kalkıp uzaklaşıyorsun. Eve gidiyor olmalısın ki kullandığın yol evinin yolu.

Eve gittiğimde ise aklımdaki sorularla mutlu oluyorum. Mutlu olduğuma göre sorulara bir de cevap veriyorum galiba. "Aslında on numaraydım ha!", deyip sırtıtıyorum. Sonra içimden "O da beni öyle mi buldu acaba ?"diyorum." Bulmuştur . Yok ya bulsaydı belli ederdi. Hallerinden anlardım. Aman boşver; önemli de değil bu benim için. Ayrıca kime neyi beğendirmeye çalışıyorum ki... Sevmediğin birinin aklını bu kadar kurcalamasının nedeni nedir? "diye diye kızıyorum kendime. Bu arada kendimle çatıştığımın farkına varıyorum. Neyse ya uykunun dalgasıyla temizlenirim. Sonra sabah olmuş, uyanıyorum. İçeriden annem sesleniyor. Ses tonu bu kadar kibar olduğuna göre güzel bir kahvaltı hazırlanmış ve galiba yine evde ekmek yok.

A. Arif ŞENER 10-C

ESKİDENDİ, ÇOK ESKİDEN

Yine her zamanki gibi ders çalışmak için girdiğim odada kendimi müzik dinlerken, elime kâğıt alıp bir şeyler karalarken buldum. Fark ettim ki insan her zaman bir şeyler anlatmak istiyor. Kimisi dostuna, kimisi ailesine, kimisi de kendisi yazıp kendisi okuyanlardan. Her neyse... Yine çok sıkılıp dışarı atıyorum kendimi çünkü küçüklükten beri yaptığım tek kaçış yoludur bu. Ama bir gariplik var eskisi gibi değil dışarıya ya da sen eskisi gibi değilsin. İnsanlar da eskisi kadar masum bakmıyor zaten sana. Herkes içindeki çocukla savaş halinde, fark ediyorum.

Nihayet dışarı çıkıyorum fakat aşağıda sabahtan akşama kadar dolaşan, taso oynayan, futbolcu kartları biriktiren, bilye oynayan, mahalle maçı yapan çocukların yerini elinde tabletle dört duvar arasında kalan çocuklar almış. Mahallemizin anlayışlı, halden anlayan bakkalın yerini yeni market sahibi robotik tipler almış, 10 kuruşun dahi lafını yapan. Fark etmeden de geçemedim ki yoldan geçen insanların suratları da hep beş karış. Galiba az ile yetinen küçük şeylerle mutlu olan özelliğimiz de yavaş yavaş sömürülüyor.

Bizi biz yapan duygularımızı elimizden almak, aramıza nifak tohumları ekip bölmek istiyorlar. Teknoloji, bilim, çağdaşlık derken duygularımız ve samimiyetimiz de her geçen gün azalıyor. Şimdi her dizide mafya özentisi robotik tipler kahraman diye pazarlanıyor oysaki asıl kahraman patronunun karşısına dikilip"Gözümde pul kadar değer yok." diyen Yaşar Usta'dır. "Beni isterseniz dövün ama ,birakın istediğim gibi güleyim." diyen Kemal Sunal'dır, babası uğruna o meçhul gemiyi bekleyen İsmail Abi'dir.

'Hani herkes arkadaş ,hani oyunlar sürerken ,kimse bize ihanet etmemiş , biz kimseyi aldatmamışken, hani biz kimseye küsmemiş ,hani hiç kimse ölmemişken. Eskidendi, çok eskiden.' diyen Sezen Aksu'yu şimdi daha iyi anlıyorum.

Koray EKİCİ 10-C

BİLİNMEZ SESSİZLİK

Bilmediğim bir his var içimde

Onun hakkında hissizlik.

Zorlanıyorum tahminde

Çok derin bilinmezlik.

Bağırasım, haykırasım geliyor yüzüne

Ne olacak bize

Seni seviyorum diye

Onun yüzünde sessizlik.

Olacak tek şey bize

Derin hüzünde bizzizlik...

SESSİZLİĞİM

Hayal kurmaya kalmadan

Dağıldı bulutlar

Siyah gecede...

Hissedilmeye kalmadan

Ezildi duygular

Senin sesinde...

Kalem değmeden

Yıprandı sayfalar

Bakışlarında...

Ben duyamadan

Kayboldu kelimeler

Her bir sözünde...

Sen fark etmeden

Yıkıldı umutlar

Sessizliğinde...

Seni beklerken

Kapandı yaralar

Sessizliğimde...

Halime Damla ÇELİK 12-E

Bir dileğin var!

Biliyorum...

Denizlerin sonsuzluğunda kaybolmak,

Ve bir daha bulunmamak istiyorsun.

Biliyorum...

O güzel keline sarılarak uyumak,

Ve bir daha uyanmamak istiyorsun.

Biliyorum...

İstiyorsun ki çocuklar mermilere değil,

Sevgi dolu kucaklara boğulsun.

Biliyorum...

Zarif sade ama çok güzel bir aşk istiyorsun,

Sevgisiyle ısınmak, yaşamak istiyorsun.

Biliyorum...

Bir dileğim var!

Saçlarının arasında kaybolmak,

Ve bir daha bulunmamak istiyorum.

Bilmiyorsun...

O güzel yüzüne bakarak uyumak,

Ve bir daha uyanmamak istiyorum

Bilmiyorsun...

İstiyorum ki yarınlarım seninle;

Zarif, sade ama güzel,

Çok güzel bir aşk yaşayarak geçsin.

Bilmiyorsun...

Olsun, bilmesen de olur.

Doğum günün kutlu olsun...

Emre Can MECE

11-D

Öznur Öğretmenim bana bu yarışmadan ve konusundan bahsedince kendimi bir anda şartnameyi inceler halde buldum. Açıkçası Mustafa Ertuğrul'un ismini daha önce hiç duymamıştım. Her zaman olduğu gibi araştırmaya, kurcalamaya kısacası ortaya bir şeyler çıkarmaya çalıştım. Yüzbaşı Mustafa Ertuğrul tarihte ilk uçak gemisi batıran askermiş. İşte her şeyi başlatan bilgi buydu.

Resimde en zor aşama yaratma aşamasıdır. O yüzden bu aşamada vermek istediğiniz mesajı olabildiğince güzel belirtmeniz gerekir. 'Kayaları nereye koysam?' 'Gemi neresinden parçalansın?' 'Işık nereden gelsin?' 'Hangi renkleri kullansam?' 'Kum burada biraz daha yığılı olsa nasıl olur?' gibi amansız bir soru yağmuruna tutulmuştum. Taslağımı hazırladığımızda geriye neyi, nasıl yapacağım kalmıştı.

Başladım. İlerledikçe kayboldum. Okulda resim, evde referans fotoğraflar, karşımda ise bir savaş, bir hayat... Araştır, boya. Hayal et, boya. Bak, gör ve boya. Resim yapmanın ama gerçekten resim yapmanın hep cesaret gerektirdiğine inanırım. Hayal gücüne kendini bırakıp keşfetmen lazımdır. Çözdüğümüz matematik problemleri gibi değildir.

Resimde görmüş olduğunuz gibi asıl olayı fırçayı dolandırmadan gösterdim. Batık, karanlık, yaralı ve kirli bir uçak gemisi... Gemideki renkler ne kadar ahenk içinde ve güzel olsa da temsil ettiği dehşeti boyaları karıştırırken hissettim. Ve parlak, canlı bir çerçeve içerisinde kahramanımız... Burada vermek istediğimiz mesaj şuydu: Adını bilmediğimiz bir kahraman. Karanlık sular altında, onu gören, duyan yok. Ama o gölgeli Akdeniz kayalıkları arasından ışık süzmelere vuruyor. Onu aydınlatıyor. Zaten yarışmanın amacı da bu değil miydi? Kumda uçak parçalarını, yosunları, mercanları, kabukları görüyoruz. Kısacası mağup bir enkaz içerisinde sevinç dolu Antalya'yı görüyoruz.

Eklemeden geçemeyeceğim. O kırmızı balıkların benim için manevi değerleri çok büyük. Her şeyde olduğu gibi bu resimde de küçük hatalar vardı. Onların üstlerine de küçük balıklar resmettim. Kendi dünyalarında ressamın akıntısına kapılıp dolaşan genç, canlı balıklar. Kusurlarımı örten, beni ben olduğum için seven ve bana hep destek olan arkadaşlarımı (Ayşe, Beyza, Cansu, Deniz, Rümeyza, Utku, Yiğit) temsil ettiler.

Resmimin Türkiye'de birincilik aldığını duyduğumda tarifsiz bir sevinç ve coşku hissettim. Ama en çok da sonunda hak ettiğim başarının gururu içerisindeydim. Bir iki gün mutluluktan sarhoş gezerken en sonunda anladım aslında ne yaptığımı. Gözlerim doldu. Ben Mustafa Ertuğrul'a teşekkür ediyordum. Yaptıkları için, cesareti için, vatan sevgisini yaşattığı için teşekkür ediyordum. O zaman düşünür müydü hiç genç bir kız benim portremi yapacak diye? Bütün bu düşüncelerle yüzleşince kavradım. Ne kadar yazmaya uğraşsam da kelimelerim kifayetsiz kalıyor. Resmime bakın ve hissetmeye çalışın. Umarım Mustafa Ertuğrul'un gözlerinde, siz de görürsünüz benim gördüklerimi...

Zeynep Sude ÖZDOĞAN

Öncelikle Merhaba,

4006 TÜBİTAK Bilim Fuarı için geliştirmiş olduğumuz "Kurutulmuş Bitki Türlerinden DNA İzolasyon Yöntemleri ve Karşılaştırılması" adlı projemizi okulumuz biyoloji öğretmeni Betül TÜRKKUŞU danışmanlığında eğitici ve keyifli bir deneyle gerçekleştirdik. Proje konumuz olan DNA izolasyonu, özel tekniklerle organik olarak bozulmayan hücrelerde DNA molekülünün ortaya çıkarılmasıdır. DNA izolasyonu ;adli tıp , parmak izi, hastalıkların teşhis edilmesi, moleküler genetik gibi birçok alanda kullanılabilir. DNA'nın kısa sürede saf ve yüksek konsantrasyonlarda elde edilmesi ise çalışmanın verimliliği açısından oldukça önemlidir. Biz de projemizde DNA'yı izole ederken kullandığımız solüsyon, saf su ve farklı bitki tozlarının miktarlarını değiştirerek, hangisinde daha iyi izole edildiğini gözlemledik.

Deneyi gerçekleştirdiğimiz laboratuvarıda bize iki biyolog yardımcı oldu. Yapacağımız deney hakkında ön bilgi verdiler ve deney boyunca da bizi bilgilendirdiler. Çalışmamıza ilk olarak bitki tozlarını sıvılaştırmak ve homojen hale getirmekle başladık. Kullandığımız cihazlar oldukça ilgi çekiciydi. Örneğin kimya dersinde duymuş olduğumuz santrifüj cihazını deneyimledik. Homojenleştirdiğimiz örneklerin DNA'nın bulunduğu süpernetant ve dibe çöken pellet kısımlarını gözlemledik. Ardından süpernetantları pipetle-yerek boş tüplere aktardık. Pipetleme işlemi deneyde en eğlendiğimiz bölümdü. DNA'ları tamamen ayırdıktan sonra doğru bir şekilde elde edip edemediğimizi anlamak için elektrik verdiğimiz, içinde jel bulunan cihaza aktardık. Uzun bir süre bekledikten sonra DNA'larımızın ilerlediğini gördük ve deneyimizi doğru şekilde tamamladık.

Her ne kadar uzun süren oldukça sabır ve dikkat isteyen bir deney olsa da, çok eğlendik ve bizim için çok güzel bir deneyim oldu. Laboratuvar ortamında bulunmak , DNA izole etmek çok heyecan vericiydi. Son olarak bu keyifli projede bize danışmanlık yapıp yol gösteren Betül Öğretmenimize ve deneyimizde yardımcı olup laboratuvarlarında çalışmamızı sağlayan Eryaman Gen Plaza'ya ;Nükhet Ablaya ve Utku Ağabeye de teşekkür ederiz.

Ceren ALICI 10 E Ceren SIBİÇ 10 E

Her şey, Banu Akkaya hocamızın edebiyat dersinde değerlerden bahsederken başladı. 'Yaşanması ve yaşatılması' gereken değerlerimiz acaba geçmişte de var mıydı ve aynı mıydı? sorusu bizi Türklerin ilk sözlüğü Dîvânü Lugatî't-Türk'e ve onun savlarına götürdü. İncelememiz bu savların bugün de önemsedığımız milli ve evrensel değerleri taşıdığı, o dönem Türklerinin de çalışkanlığa, sorumluluk bilincine, sevgiye, saygıya, aileye... çok çok önem verdiğini gösterdi.

Öyle ki bu değerlerle ilgili olayları, yaşanmışlıkları başkalarına da ders ve örnek olsun diye 'SAV' haline dönüştürmüşlerdi. Kaşgarlı Mahmut onları eserine almış, bugüne taşınmasını sağlamıştı ve biz de projemizle 12.yy ile 21.yy arasında böyle bir değerler ve kültür köprüsü kurmaya çalıştık.

Bu projeye edebiyata, Kaşgarlı Mahmut'a, değerli eseri Dîvânü Lugatî't-Türk'te olan saygımız ve değerli Türk insanının değerlerine sahip çıkışına ve bugün yaşatılması için çabaladığımız değerlere hayranlığımız bir kere daha arttı.

Değerli bir şahsiyetin değerli eserinde anlatılan değerlerimizi, asla unutmamak ve yaşatmak ümidiyle.

Meryem IŞIK Gökçe TATLİCAN 10-C

EDEBİYAT
PROJELERİMİZ

TÜRK EDEBİYATI DERSİNDEN
PROJE ALAN 10.SINIF ÖĞ-
RENCİLERİNİN HAZIRLADIK-
LARI VE SUNDUKLARI ÇEŞİTLİ
ÇALIŞMALARDIR. OKULU-
MUZDA SERGİLENMEKTEDİR.

ALMANCA 4006 TÜBİTAK

Okulumuzda Almanca alanında 9. ve 10. sınıf öğrencilerinden oluşan 3 grupta 4006 TÜBİTAK Bilim fuarına " Oynayarak Almanca Öğreniyorum " konulu oyun tasarımı projesinde yer alıyoruz.

Bu projeye amacımız ortaöğretimdeki öğrencilerin yabancı dil ve ikinci yabancı dil öğreniminin görüldüğü kadar zor olmadığını , bu öğrenim sürecinin sadece dersten ibaret olmak zorunda olmadığını farkına varmalarını sağlamak, öğrenmeyi daha eğlenceli ve kolay hale getirebilmektir.

Danışman Öğretmen: Ayşe SONAR

Proje Öğrencileri:

Merve ERBAŞ 10/A ,Elif Beyza BAYINDIR 10/A,Merve Nida KAYA 10/A, Furkan Yiğit ATLAN 9/C,Furkan Mert DEMİRER 9/C,Elif EREN 9/C, Aslı TÜRKER 9/E, Zeynep Sude ÇAPRAZ, 9/E Şevval Gökçe KOÇAK 9/E,Dorukan ÇAYKARA 9-C

DEUTSCH 4006 TÜBİTAK

Wir nehmen in unserer Schule im Deutschfach mit den Schülern aus 9. und 10. Klassen an der 4006 TÜBİTAK Wissenschaftsmesse teil.

Die Schüler werden sich mit 3 und 4 Personen in 3 Gruppen mit dem Thema " Ich lerne durch Spielen Deutsch " Spiele ausdenken.

Mit diesem Projekt haben wir das Ziel, den Schülern zu zeigen, dass Lernen der erste und zweite Fremdsprache nicht so schwer ist, wie man sich vorstellt. Damit wollen wir beweisen, dass das Lehrprozess nicht nur aus Unterrichten bestehen muss. Durch spielen kann man auch das Lernen leichter machen und dabei Spass haben.

ZUNGENBRECHER

Acht alte Ameisen aßen am Abend Ananas

Kleine Kinder können keine Kirschkernknacken.

Fischers Fritze fischt frische Fische, frische Fische fischt Fischers Fritze.

Wenn ich weiß, was du weißt, und du weißt was ich weiß, dann weiß ich was du weißt, und du weißt was ich weiß.

Zehn Ziegen zogen zehn Zentner Zucker zur Zeche Zollverein.

Denke nie du denkst, denn wenn du denkst, du denkst, dann denkst du nicht, dann denkst du nur du denkst, denn das Denken der Gedanken ist gedankenloses Denken.

WITZ

Mutter möchte den Sohn wecken: "Du Paulchen, stehe auf, du musst zur Schule."

Paulchen: "Bitte Mama, lass mich noch ein bisschen Schlafen."

Die Mutter: "Nein, es ist wirklich schon Zeit, stehe bitte auf!"

Paulchen: "Ich will aber nicht. Die Kinder ärgern mich und die Lehrer nerven total!"

Mutter: "Schluss damit, stehe endlich auf!"

Paulchen: "Ach Mama, sag mir mindestens zwei gute Gründe, warum ich zur doofen Schule muß."

Mutter: "Erstens, du bist 45 Jahre alt und zweitens du bist der Schuldirektor!"

ŞOYAL MÜZİK

ŞOYAL RESİM

HAYRUNİSA ERGÜN 10-D

EBUBEKİR ALATEPE 11-C

BETÜL AKKURT 11-C

SEDEF AYDOĞDU 11-E

İREM ÖZLÜ 11-B

IRMAK ÇELİK 9-D

EZGİ ERDOĞAN 11-C

OĞUZHAN SAPMAZ
10-D

SEYDİHAN AYGÖRDÜ
11-D

Z.SUDE ÖZDOĞAN 11-D

EZGİ ERDOĞAN 11-C

SEDEF AYDOĞDU 11-E

IRMAK ÇELİK 9-D

IRMAK ÇELİK 9-D

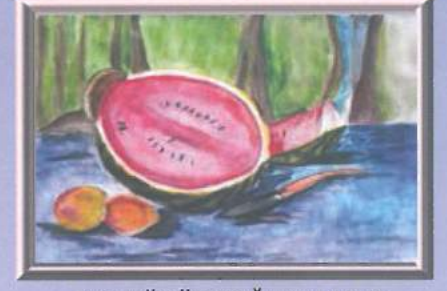
ZEYNEP GÜN 11-C

N.BERİL ALTUNCU 10-D

BEYZA IŞIK 10-E

ECE KÜÇÜKDOĞANLI 10-D

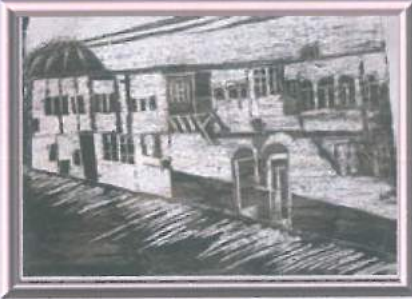
HATİCE TEMİZ 10-D

HASAN ÖZTÜRK 10-A

AYÇA AKTEMUR 10-A

AZİME DÜZGÜN 10-B

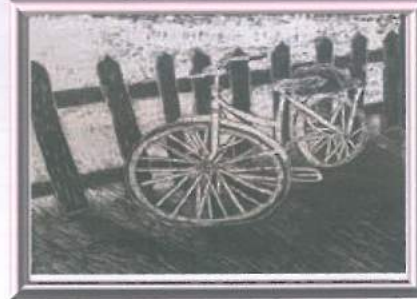
GÜLŞAH DEDE 10-C

İCLAL YAZITAŞ 10-D

M.ESAT VURAL 10-E

M.NİDA KAYA 10-A

AMİNE YILDIZ 10-A

OZAN ÇELİK 10-A

ELİF GÜVEN 10-D

İREM TURGUT 11-A

HATİCE TEMİZ 10-D

BURÇİN AKBAŞ 10-E

E.MERVE SARI 10-A

Z.ASLI KOROĞLU 10-D

GÜLŞAH DEDE 10-C

ŞEYDA ALTUN 10-D

NİSANUR TURAN 10-C

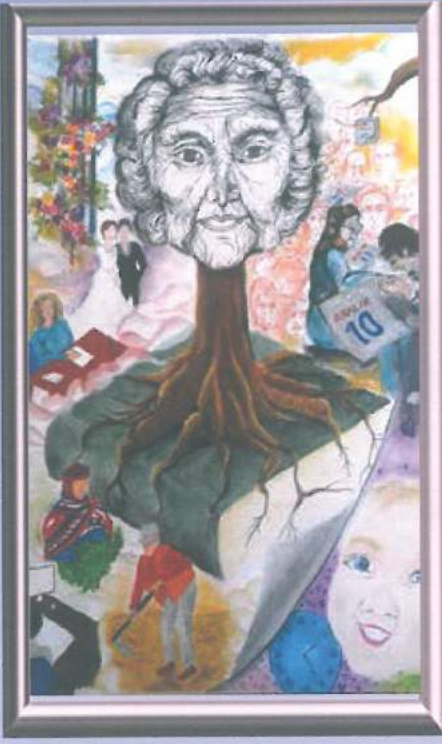

NİSANUR CÜCÜK 10-D

RESİM ÖĞRETMENİMİZ ÖZNR DURSUN

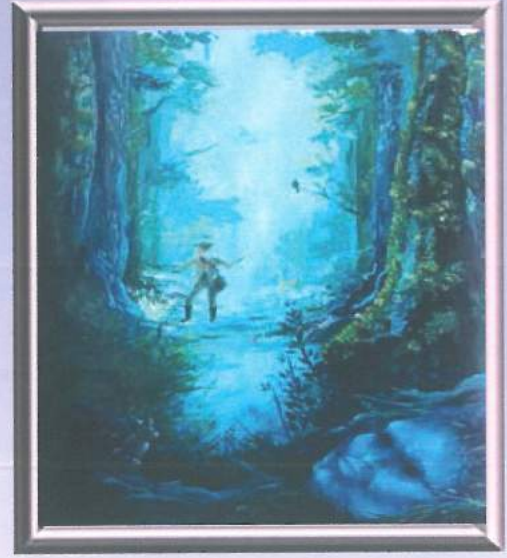

SAYGI (ANNEYE- BABAYA -ATAYA) KONULU
RESİM YARIŞMASINDA ANKARA BİRİNCİSİ

ZEYNEP SUDE ÖZDOĞAN

11-D

"ORMANIN GİZEMİ" KONULU
RESİM YARIŞMASINDA ANKARA ÜÇÜNCÜSÜ

TÜRK HAVA KURUMU "UÇMA HAYALİM"
KONULU ULUSLARARASI RESİM YARIŞMASI

YÜZBAŞI MUSTAFA TOPÇU, AKDENİZ SAHİLLERİNDE
BİLİNMEYEN KAHRAMANLARIMIZ KONULU

YARIŞMA TÜRKİYE BİRİNCİSİ

ZEYNEP SUDE ÖZDOĞAN'IN BAŞARILARINDAN BİRİ
DE TÜRK DİLİ DERGİSİNDE YAYIMLANAN ŞİİRİDİR.

Naz Kömürcü Sinem BAŐKAYA
10-E

“Bir millet sanata önem vermedikçe büyük bir felâkete mahkûmdur.”

Mustafa Kemal Atatürk

Her türlü yenilik ve ilerlemede öncü olma görevini üstlenen bir lider, musikiye, sanatın her çeşidine ilgi gösteren bir devlet büyüğüydü Atatürk. Her türlü folklor oyununu sever ve icra eden desteklerdi. Yöresel türkülerini dinlemekle kalmaz, eşlik de ederdi. ‘Sarı Zeybek’ gibi halk oyunlarını fırsatı oldukça oynardı. Onu en çok etkileyen ise, eğitilmiş bir şekilde yapılan musikiydi. Ömrü boyunca yeni müzik kurumlarımızın açılmasında da öncülük etmeyi sürdürdü.

“Musiki Muallim Mektebi , İstanbul Belediye Konservatuarı , Ankara Devlet Konservatuarı , Gazi Terbiye Enstitüsü Müzik Bölümü , Ankara’da Askeri Müzik Okulu” onun emri ve himayesiyle açılmıştır. 1934’te Türkiye’yi ziyaret edecek olan İran Şahı Rıza Şah Pehlevi onuruna, Atatürk’ün yönergeleri ve denetimi ile ‘Özsoy Operası’ yazılmıştır.

Atatürk’ün müziğe ve Türk müziğine ilgisinin ve desteğinin sonucu olarak cumhuriyetin ilk yıllarında, Türk halk ezgileri derlenmiş, bu eserleri seslendirmek ve yorumlamak için orkestralar kurulmuştur. Müziğimizde yeni bir kavram olan çok seslilik kullanılmaya başlanmış, Halk ezgilerinin, Batı tekniği ile çok sesli seslendirilmesi çalışmaları yapılmıştır. Aynı ezgilerimiz, çağdaş tekniklerle işlenerek özgün eserler bestelenmiştir. Müzik alanında sanatçılar ve öğretmenler yetiştirilmiş, çeşitli üniversitelere bağlı fakültelerde müzik bölümleri açılmış, müzik guruplarımız yurt dışında düzenlenen festivallere katılarak büyük başarılar elde etmişlerdir. Ülkemizde, uluslararası özelliğe sahip birçok müzik festivali düzenlenmiştir.

Atatürk, dönem sanatçısı Celal Güzelses’i zaman zaman dinlemiş ve sanatçıya bir saat armağan etmiştir.

Onun emri ile Türk Sanat Müziği Repertuar Tasnif ve Tespit Heyeti kurulmuştur. Bu heyet “Türk Musikisinin Klasikleri” serisinden 180 şarkısının nota ve güftesini, Dini Ezgiler serisinden de 6 ciltlik “Tekke Musikisi” örneklerini tespit ve tasnif ederek yayımlamıştır.

Atatürk “Bizim hakiki musikimiz” dediği, halk müziğimizin derlenmesine ve kompozitörler tarafından işlenmesine çok önem vermiştir. 1934 ve 1935 nutuklarında bu konuya temas etmiştir. Halk müziği derlemelerine başlanmış, uzmanlar Batı Anadolu’ya derlemeye gönderilmiştir. Derlenen türküler Yurdumuzun Nağmeleri adı altında yayımlanmış, Anadolu’ya beş derleme gezisi düzenlenmiş, bu gezilerde derlenen ezgiler “Halk Türküleri” adı altında 15 defter halinde yayımlanmıştır.

Rumeli türkülerini çok sevmesinin sonucu olarak bazı Rumeli türkülerini, onun sesinden notalara dökülmüş ve müzik repertuarımızda yer almıştır.

En sevdiği diğer müzik eserleri arasında ‘Kimseye Etmem Şikâyet’, ‘Mani Oluyor’, ‘Havada Bulut Yok’, ‘Dayler Dayler’, ‘Cana Rakibi Handan Edersin’, ‘Alishimin Kaşları Kara’, ‘İzmir’in Kavakları’, ‘Şahane Gözler’, ‘Sigaramın Dumanı’, ‘Asker Yolu Beklerim’, ‘Çile Bülbülüm Çile’, ‘Değirmene Un Yolladım’, ‘Şu Dalmadan Geçtin Mi’, ‘Pencere Açıldı Bilal Oğlan’, ‘Habugaha Girdim’, ‘Fikrimin İnce Gülü’, ‘A Benim Mor Çiçeğim’, ‘Vardar Ovası’ ve ‘Akşam Oldu Yine Bastı Kareler’ sayılabilir.

Her fırsatta amatör, profesyonel birçok sanatçıyı Ankara ve İstanbul’da huzuruna davet ederek dinleyen Atatürk’ün sevdiği isimlerin içinde Münir Nurettin, Safiye Ayla, Müzeyyen Senar ve Melek Erdik gibi usta sanatçılar olduğu bilinir. Bu isimlerle yaşadığı anılar şu şekildedir:

Safiye Ayla, Mustafa Kemal Atatürk’ün en sevdiği sanatçılardan birisidir. Mustafa Kemal Atatürk adına düzenlenen bir konserde Safiye Ayla “Yanık Ömer” adlı türküyü okumuş, konser sonunda Mustafa Kemal Atatürk, Safiye Ayla’nın yanına gelerek: “Safiye çok teşekkür ederim, çok güzel yorumladın. Bu türküyü bir operada söylemeni çok isterim.” demiştir.

YANIK ÖMER

Yanık Ömer, her savaştan bir yara taşıyor

Yanık Ömer, yiğit Ömer övünmeden yaşıyor

Kurtuluş savaşında yirmi sekiz yaşında

Mangasının başında, taşıyor

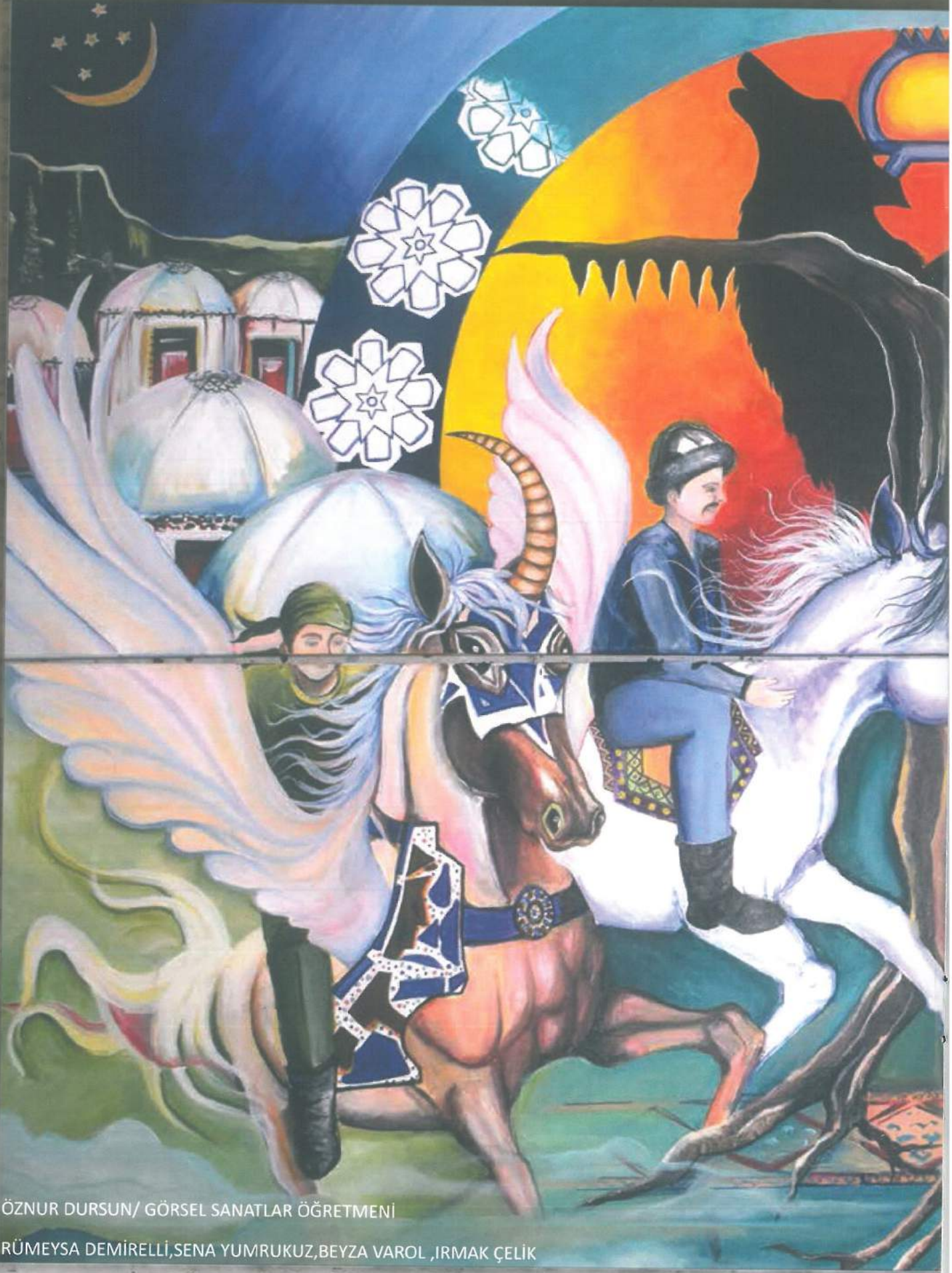
Müzeyyen Senar Atatürk ile tanışmasını şöyle anlatıyor: Saraya vardığımızda bir yaver bizi aldı ve büyük salona götürdü. Yaverle tam karşısına geldiğimde yaver, “Müzeyyen Senar Hanım huzurlarınızda” dedi. Atatürk: “Öyle mi? Pek güzel. Gel bakalım hanım kızım. Otur şöyle.” dedi. Ver bakalım şu koltuğunun altındaki defteri. Herhalde şarkı defteridir değil mi?” dedi. İmtihanların en büyüğünü Tatyos Efendi’nin hicazkâr şarkısını seçmişti. Bitince de: “Bu ne güzel ses. Hadi bakalım durma, devam bakalım.” diyerek beni onurlandırdı.

Takrire Hicabım

Mani oluyor halimi takrire hicabım

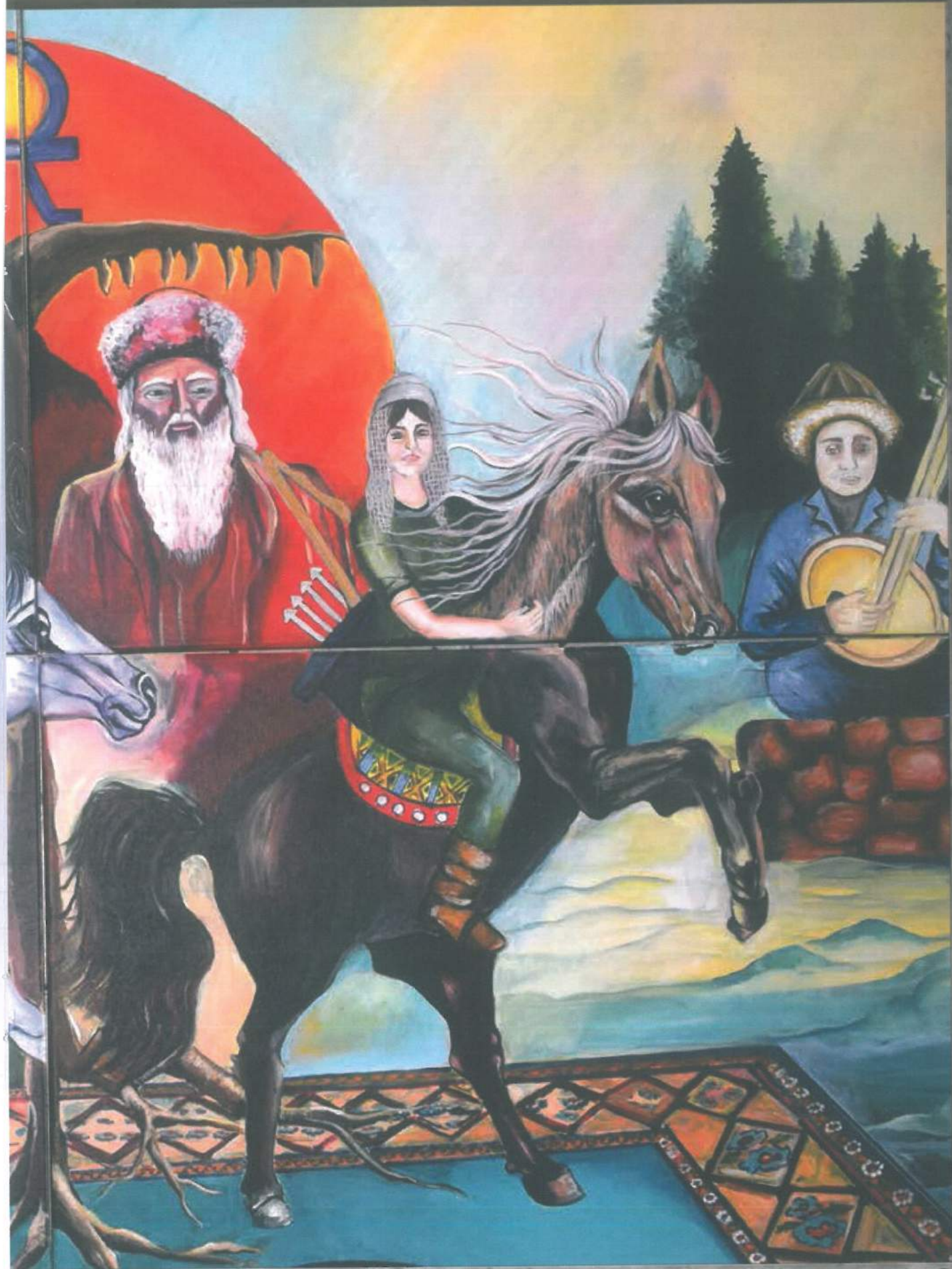
Üzme yetişir, üzme, firakinla harabım

O, müziğe ve genel olarak sanata; “Sanatçı, toplumda uzun çalışma ve uğraşlardan sonra alnında ışığı ilk hisseden insandır.” düsturuyla bakan büyük bir sanatseverdi.

ÖZNUR DURSUN/ GÖRSEL SANATLAR ÖĞRETMENİ

RÜMEYSA DEMİRELLİ, SENA YUMRUKUZ, BEYZA VAROL, IRMAK ÇELİK

Türk mitolojisi; Türk milletinin geçmişten bugüne sahip olduğu kültürel birikimin yansımasıdır. Türk mitolojisi hakkında diğer milletlerin mitolojilerine kıyasla çok daha az bilgi vardır. Lakin hakkında bu kadar az bilgi sahibi olunan bir kültüre ait mitolojik unsurlar, diğer kültürlerle ait mitolojik unsurların esinlendiği birer modeldir adeta. Türklerin tarih sahnesine çıkışıyla beraber kültürlerine akseden bu unsurlar önce Sümerler vasıtasıyla Ortadoğu medeniyetlerine, oradan da Eski Yunan'a aktarılmış ve bu medeniyetlere ait mitolojik unsurların kökenini oluşturmuşlardır.

Türk mitolojisinin temel unsuru destanlar ve bu destanlarda bahsi geçen kahramanlardır. Örneğin; Altay Türklerine ait olan, Türk ve insanlık tarihinin başlangıcını konu alan Yaratılış Destanı'nda bahsedilen Tanrı Ülgen ve suların içinde yaşayan dişi ruh Ak-ene birer mitolojik unsurdur. Bunların dışında birçok destanda bahsi geçen tengri, karşılığı iblis olan erlik han, tulpar, ay tarafından doğurulmuş tanrının oğlu Oğuz Kağan ve Oğuz Kağa'nın çocuklarına gök, dağ, deniz; ay, gün, yıldız isimlerini vermesi, Türklere yol gösteren dişi kurt Asena ve sakaların savaşçı hükümdarı Alp Er Tunga mitolojik bazı kahramanlara ve olaylara örnektir. Sayılanların haricinde daha birçok mitolojik kahramana ev sahipliği yapan Türk Mitolojisi, hakkında az bilgi bulunmasına rağmen oldukça geniştir. Cehennemden tomug olarak bahsedilmiş, yer altında olduğu kabul edilen canavaraysa yutpa denilmiştir.

Tabii Türkler'de mitoloji sadece Öntürkler, Hunlar ve Oğuzlara ait değildir. İslamiyetten sonra da Türk mitleri devam etmiş hatta Gök Tengri inancında var olan inanışlar (nazar değmesin diye tahtaya vurmak gibi) islamiyetten sonra da Türk toplumunda kendini göstermiştir.

İslamiyet sonrası Türk mitolojisinin devam etmesine verilebilecek en önemli örneklerden biri Osman Gazi'nin gördüğü rüyadır. Bu rüyada Osman Gazi aşiretin devlete, devletin de bir cihan imparatorluğuna dönüşeceğini göğsünden çıkan bir çınar ağacı tasviri halinde görmüştür. Bunun dışında Türk mitolojisinin önemli unsurlarından olan Nevruz da bir Türk bayramı olarak halen kutlanmaktadır.

Türk mitolojisi ve diğer milletlerin mitolojileri arasında da pek çok benzerlik bulunmaktadır. Ulusların mitolojilerini oluşturan öykü, inanış ve fikirler özgün olsa da bazı temalar, figürler ve karakterler birbirine çok benzemektedir. Eskiden, bu benzerliğin bir kaynaktan diğer coğrafyalara yayılma yoluyla ortaya çıktığına inanılmaktaydı. Şu an ise benzerliklerin düşünce yapımızın benzediği ve neticede aynı dünyada yaşadığımız için ortaya çıktığı fikri ağırlık kazanmaya başladı.

Benzerliklerin yanı sıra, Türk mitolojisini diğer milletlerin mitolojilerinden ayıran farklılıklar da vardır. Türk Mitolojisinde diğer pek çok mitolojinin aksine çok tanrıcılık inancı yoktur. Başlangıçtan beri Gök Tengri gibi tek bir tanrıya inanılmıştır.

Türk mitolojisinde ağır basan mitler türeyiş mitleri ve koruyucu ruhlar hakkındadır. Yunan mitolojisinde olduğu gibi aşk ağırlıklı mitler yoktur. Türk mitolojik metinleri ne yazık ki diğer mitolojilerin metinleri kadar korunamamıştır. Metinler dağınıktır ve şaman inancı içinde erimiştir.

Ancak ne olursa olsun destanlarımızdan gelen geniş bir Türk Mitolojisi vardır. Diğer mitolojilerle benzerliklerinin yanı sıra pek çok özgünlüğü de bulunan Türk mitolojisi farkında olsak da olmasak da bugün hala yaşatılmaktadır. Ve öğrenip öğretildikçe gelecekte de yaşatılacaktır.

(Bu yazı, zaman ve mekânla bağları gevşemiş, modern çağda efsanelere sığınmış okuyucular için yazılmıştır.)

"Mitoloji nedir?" Eğer bir tarihçiye bu soruyu yöneltecek olursanız büyük ihtimalle size "İlk çağ insanlarına ve tanrılarına ait olağanüstü maceralardır" gibi düz bir cevap verecektir. Aslında mitoloji gerçekten de budur; ama elbette ben bu tanıma bağlı kalıp çabucak pes edecek değilim. Evet, belki tarih bilimi üzerine ileri derece eğitim almamış biriyim. Ama şu var ki geçmişte var olmuş, gerçeklerle alakası bile olmayan (!) mitolojinin de en az bir anlaşma belgesi, bir anıt ya da bir fosil kadar tarih ve milletler açısından önemli olduğunu düşünüyorum.

Gelelim Türk mitolojisine. Hemen bir örnekle giriş yapmak istiyorum. Aslında örnekten çok istatistiksel bir veri de olabilir. Türkiye'de her 706 kişiden birinin ismi Alp. Peki, Alp isminin aslında Türk mitolojisinin temelinde dayanan bir ifade olduğunu biliyor muyuz? Yüksek ihtimalle çoğumuz bilmiyoruz. Aslında bu ve bunun gibi Türk mitolojisinin temellerine dayanan birçok ifadenin günlük hayatımızda olması, Türk mitolojisinin güçlü ve cezbedici bir tarafının olduğunu apaçık gözler önüne seriyor.

Türk mitolojisi dünyanın en köklü mitolojilerinden biri. Oluşumunda Türk milletinin kabul ettiği dinlerin -Şamanizm, Gök Tanrı vb.- büyük bir etkisi var. Ayrıca tabiat kültürünün etkileri de azımsanamayacak kadar fazla. Bu fikri hem mitlerimizde çok bahsedilen, besleyici ve yaşam verici "Toprak Ana" karakteriyle hem de günümüzdeki ağaca mendil bağlama gibi batıl eylemlerle destekleyebilirim. Türk Mitolojisi günümüzde inanç düzeyinde var olmasıyla güncelliğini korumakta. İşte onun diğer mitolojilerden sıyrılmasını sağlayan özelliği de bu kanımca.

Her toplumda olduğu gibi Türkler de mitolojik görüşlerini ilk önce dillerinde, dile ve gösteriye dayalı metinlerinde, çeşitli sanat türlerinde kuşaktan kuşağa aktarmışlardır. Fakat Türk Mitolojisi, dünyada Yunan ve İskandinav mitolojileri kadar etki uyandırmamıştır. Bunun nedeni ister "Batının kendi kültürünü dayatması" ister, "Adamlar zamanında iyi hikâyeler uydurmuş abicim" olsun, bunu şimdilik tartışmaya gerek yok. Bence Türk mitolojisi açıklanmaya, araştırılmaya bu kadar açıkken, gelişiminin durağan olmasının, diğer mitolojiler gibi yankı uyandırmamasının sebebi bizleriz.

Türk mitolojisini içerik olarak incelediğimde genellikle yaşamın iplerini ellerinde tutan, bilge, güçlü, anaç kadın karakterler -Umay Ana, Toprak Ana, Asena vb.- ve kötülüğe karşı galip gelen, yiğit, mert erkek karakterler -Oğuz Kağan, Alper Er Tunga, Kızagan Han vb.- görüyorum. Tabii bu karakterlere eşlik eden, hakkında fazlaca teori öne sürülen, günlük hayatımızda etkisi fazlaca görülen motiflerimizde yer alıyor mitolojimizde.

Bütün yazıyı toparlayacak bir sonuç bölümü için, yazımda bana çok yardımcı olan Fuzuli Bayat'ın kitabından bir alıntı iliştiirmek istiyorum satırlarıma. "Dünyamız sebepler dünyasıdır. Mitolojimiz ise bu sebeplere cevap arayan atalarımızın düşünce biçimidir.

(...)Yürünür ne varsa ateşten içeri, taş, odun ya da linyit. Kavurucu yalnızlık. Divane olup da kalabalıkta yaşamak niye? Burun deliklerinin kabarıp dehlizler dönüşmesi beklenir, sıkılır yumruklar, adı beklenir Tengri'den. Beden uzatılır, ayak, kalça, göbek. Sanki yenecekmiş gibi ağızlara layık, yanmadan geçerse bu sınavdan. Şiir fişkirir o an şamandan, bilinmez dilde kim bilir neler der, ne derse olur, şaman doğar ateşten(...)

GÜNBEYAZ'A

Gel gidelim dediğin,
Ve benim kabul etmediğim ,
O günün üzerinden,
Tam 3 yıl 5 ay 23 gün geçti.
Hayat bana o zamandan beri,
Sensizliği sundu.
Gidemem dedim inanamadın,
Öylece baktın senin olan gözlerime,
Ama kendini göremedin onlarda,
Ben izin vermedim buna.
Oysa ne çoktuk seninle,
Ne günlü günlere ,
Ne güzel bakardık umutla.
Korkmazdık hiçbir şeyden ,
Biz yan yana olunca.
Şimdi 3 yıl 5 ay 23 gündür,
Deniz siyah, güneş ölü,
Mevsimler yitik,
Umutlar evrenin karanlıklarında.
Bilir misin ben gülüşünü severdim,
Ve hep kırmızı ellerini,
Boyun büküşünü ,
Beni benden çok sevmeni.
Şimdi eylöldür mevsim ,
Ve günlerden sonbahar,
Bekleyiş sonsuz,
Vicdan çıldırtıcı.
Gelseydin seninle ,
Sen o arabaya binmeyecektin ,
O arabada ölmeyecektin,
3 yıl 5 ay 23 gündür ,
Yanına gelmenin bekleyişindeyim.

BAYKARA (La Mekan)

38

HAYAT BİR SINAVDIR ASLINDA

Bir sınavın içindesin arkadaşım.
En yakınıni seçerken,
Bir konu hakkında karar verirken,
Doğru yanlış sorularındasındır.
Seveceğin kişiyi,
Sevineceğin, üzüleceğin zamanı seçeceksen eğer,
Gelmişsin çoktan seçmeli sorulara.
Yalnız şunu çok iyi bilmelisin ki
Yüz almak zor bu sınavdan.
Üstelik ne kadar çalışsan da,
Olmaz değişiklik sonucunda.
Sadece dikkatli karar verirsin.
Gerisi öğretmenin verdiği,
Kanaat notu gibidir.
Kader etkiler sonucunu.
İşte! Sınavın en zor kısmı;
Kompozisyon.
Ortasında hayatının.
Sen cevaplarken bir soruyu,
Dolar bir bir,
Kompozisyon için ayrılmış satırlar.
Senin ruhun bile duymaz.
Dedim ya, yüz almak zordur diye
Görmedim alanı şimdiye kadar.
Kaybedeni de görmedim bu sınavı,
Kazananı da.
Hayat bir sınav arkadaşım.
Hiç bitmez öğrencilik,
İşte tam da bu yüzden.
Çünkü her an sınavdasındır.
Kazananın da kaybedenin de
Sen olduğun o sınavda.

ALEYNA AKÇA 10-A 519

OLMADI BİZ DE YILDIZLARA BAKALIM

Gece vakti balkondayım. Kulağımda kulaklık, üstümde hırka, gökyüzünde parıl parıl yıldızlar. Kendimi müziğinde verdiği huzurla yıldızlara teslim ediyorum. Gözlerim bir yandan ayı arıyor ama bulamıyorum. Sonra karanlığa dalıyorum. Uzun uzun bakıyorum. Aklımdan aynı anda bir sürü düşünce geçiyor. Geçmişim, bu günüm, geleceğim her biri bir yıldızda hayat buluyor. Bir yıldızdaki hayalim tamamlanınca diğerine geçiyorum. Bazen bir yıldızda iki hayat sığdırıyorum. Geceyi gündüzden daha çok seviyorum. Gündüz güneşe bakmak istiyorsun. O güzelliğini göstermiyor. Görmek istedikçe sana acı çektiriyor. Bazı insanların davranışları gibi. Sen onlara değer verdikçe üstlerine düştükçe kendilerini paha biçilmez sanıyor, bencilce davranıp tüm iyilikleri sadece ve sadece kendilerine saklıyorlar. Durum böyle olunca bu sefer de bulutlarda teselli arıyorsun. Bazen konuşmak istersin. Derdin vardır veya paylaşmak istediğin bir mutluluğun. Ya üzüntüden ya heyecandan boğazına böyle büyük bir yumru oturur, konuşamazsın. Konuştuğun an da içinde dindirdiğin fırtına patlayıverecektir çünkü. Derdini de sevincini de karşındakine bakışlarınla anlatmaya çalışırsın ancak seni sadece güzel bakmasını bilen kişiler anlar. Bulutlara hayat sığdırmak da bu kadar zordur. Ancak bulutun gerçek şeklini fark edenler bulutlara hayat buldurur. O an gerçekten görmek istemezsen bulutlara sadece beden yaratabilirsin. Bunları düşünürken birden aklıma Ramtha'nın şu sözleri geliyor:

Bir insanı nasıl tanıyacağınızı biliyor musunuz?

Ne okuduğuna bakın, ne seyrettiğine bakın, duvarlara ne astığına, raflara ne koyduğuna, nasıl konuştuğuna, nasıl dinlediğine bakın. Yapmanız gereken tek şey bakmaktır. Bunlar size onun ruhunun nerede olduğunu ve neyle beslendiği konusunda her şeyi bildirir...

Günün sonunda düşündüğüm her şey beni tek bir sonuca ulaştırıyor:

İnsanları iyi tanıyın, iyi gözlemleyin, iyi anlayın, değer verin ve onların da size verdiği değer farkına varın. Bunu kullanmak yerine size anı yaşatmasına izin verin. Büyük bir çukura düştüğünüzde çırpınanlardan değil, yıldızlara bakanlardan olun.

Naz TOĞRUL 10-A

İşte bakır rengi yılanlar gibi raylar.

Bu تنها, havaî kozmoğrafyada sevgilim

Elimde her ne varsa hakimdim, muvaffaktım

Hikayenin konusu değişti, seyyalene kapıldım.

Kendime mütemadiyen telkin ediyorum

Bu bir savaş, artık kaybetmeli

Hasrete kalbetmeye çabalıyorum seni

Yazık ki isminin hakkını veriyorsun, günüri.

Kalbin cesur, suretin mütebessim. Bir ikon

Veyahut tablosunu andırıyorsun azizlerin.

Asırlık bir katedral bahçesinde Chopin...

Hülâsa müphem, vekar, kutsalsın sevgilim.

Bundan öte metanet gösteremem istihfafına

Belki tamamen ayrılıyorz, dert değil

Zekan güçlü, daha da velût ol.

İşte şimendiferin gidiyor. Sağlıcakla kal.

Ocak 2019

Eylül Çalışkan, 11-E

Her gün milyonlarca cinayet işleniyor. Kimisi sevgisinin karşılığını alamıyor, kimisi ihanete uğruyor, kimisi yalnız... Fakat bu oyunda sadece iki rol var. İki rolden biri olmak zorundasınız, üçüncü bir seçenek yok. Ya katilsiniz ya da kurban.

Katil misiniz? Katilseniz cinayet silahınız ne? Cinayeti işledikten sonra bir sonraki cinayetiniz için saklıyor musunuz silahınızı? Yoksa direkt yok etmeyi mi seçiyorsunuz? Eğer silahınızı saklıyorsanız ,

soğukkanlı bir katilsiniz ve işlediğiniz cinayetten zevk alıyorsunuz. Her gün milyonlarca işlenen cinayetin en az birini siz oluşturuyorsunuz. Cinayet silahını yok mu ettiniz? Acemi bir katilsiniz. Bugün işlenen milyonlarca cinayetin birisini siz oluşturduunuz. Fakat size kötü bir haberim var... Acemi olmanız yarın da bir cinayet işlemeğeceğiniz anlamına gelmiyor.

Kurban mısınız? Cinayet anında kendinizi savundunuz mu? O zaman mücadelecı bir kurbandınız. Sonuna kadar mücadele etmişsiniz. Bu oyundan hakkınız ile çıkmışsınız. Kendinizi savunmadan ölmek için mi beklediniz? İşte o zaman mücadele etmeyen bir korkaksınız.

Fakat hiçbir cinayet tek taraflı değildir. Katil de kurbandır, kurban da katildir. Katili, katil olmaya iten şey kurban olma duygusudur. Kurban ise katil olma duygusunu en az bir kere tatmış, sürekli katil olmak yerine kurban olmayı seçmiştir. Hepimizin kalbi kırılıyor ve hepimiz kalp kırıyoruz. Ama önemli olan hangisinin ağır bastığı. Daha çok katil miyiz, yoksa kurban mı?

Beyza Işık, 10/E

UYANIKKEN RÜYA OLUR MU?

Çocukken kendi kafamda kurduğum şeylere inanırdım. Bir düş dünyasında yaşadığımdan muhtemelen inanmak oldukça kolay geliyordu. Kendi dünyamı bir düş dünyası oluşturduğundan denizi görüp üstüne bir krallık inşa etmek benim için oldukça kolaydı. Ben hep masal kahramanlarının gölgesiydim. Yalnız ve mutsuz masal kahramanlarının mutluluğuydum. Bu düş dünyasının içinde yaşamak çoğu zaman zorlukları da yanında getiriyordu. İstanbul gibi büyük bir şehirde hırsız sandığım güvercinleri kaçırırken sayısız kez kaybolmuşum. Bazı zamanlar ise hırsız var diyerek uyandırdığım aile bireylerimin kabusu olmuş düşlerim. Okuma yazma öğrenince kendi kafamda kurguladığım hayatım daha da fantastikleşmişti. Bu düşsel hayatımdan fiziksel ilk darbemi ilkökul birde kafa attığım sırayla gerçekleştirmiştım. Manevi darbelerimse oldukça fazlaydı çünkü hayatımdaki her şeyi bir kabus kadar kötü yada bir rüya kadar güzel zannediyordum. Günden güne kendi hayatımı unutmaya başlamıştım.

İnsanlara göre kafamda kurguladığım hayattan vazgeçmeliydim. Doğrusu vazgeçmeye çalıştım. Artık olmuş olayları zihnimde kendime göre şekillendirmiyordum. Düş ve gerçeği büyüdükçe ayırt edebileceğimi anlamıştım. Bir zaman sonra düş dünyam tersine dönmeye başladı. Masal kahramanları mutluymuş ve beni her şeyin masum yüzüne inandırmaya çalışıyordu. Kendime söylediğim yalanlar aynadaki yüzümü unutmama en çok da sevdiğim insanları kaybetmeme sebep olmuştu. İçimdeki çocuğun ya uçurtması kaçmıştı ya da ben her geçen gün büyümek için bahane arıyordum. Şu anki hayatımda bu düşlerin beni yaralayan tek yanı kendime inandırdığım şeylerin hüsrarla biten sonu. Kurgu dünyamdaki toz pembe ile gerçek dünyamdaki siyahın çıkan kavgaları arada sırada başımı ağrıtıyor. Bunların dışında gökyüzündeki Mars'ım, Urfa aşiretinin tek kızı sıra arkadaşım ve Kore kralının kayıp kızı ile dünyanın en mutlu Marslısıyım.

Merve ERBAŞ 10-A

BİR ŞEHRİN TERKEDİLİŞİ

Ardımda bıraktığım ağaçların tanıdık esintisi tan kızılığına karışırken gidiyorum bu şehirden. Bu sefer o bildik adımlarla değil, bir bilinmezliği kovalar gibi hızla giden bir otomobille. Hüznü hissediyorum tekrar. Bir insan aidiyeti, hiç ummadığı bir deniz kenarında bulabilirmiş, şimdi öğreniyorum. Yıllarca hiçbir yere ait hissedememişken, sadece on gündür tanıdığım bu şehirden gitmek boğuyor beni. İlk defa böylesine istiyorum bir yerde yaşamayı. Bir yerden ayrılırken ağlamayı şimdi öğreniyorum. Ayrılığı bir insanda değil de bir şehirde öğreniyorum ben. Çoğu sokağını bilmediğim ama sokak köpeklerini ezbere tanıdığım bu şehirden gidiyorum. Rüzgar ilk defa içime böylesine işliyor. Bir yeri daha oradan ayrılmadan özlemeyi öğreniyorum. Bavulum çok küçük geliyor, burayı toparlayıp gidemiyorum. Böylesi bir anlam bir şehre nasıl yüklenir, yeni öğreniyorum. Kuşların kulağıma başka gelen sesleri siliniyor. Oradan koparıp götürebildiğim tek şey olan begonvil meğer sadece orada anlamıymış. Orada güzelleşirmiş her şey. İşte ben böyle bir hüznle terk edilmişlerin en afillisini bu şehirde yaşıyorum. Terk etmenin de hakkını vermek gerekirmiş, yavaş yavaş başkalaşan ağaçlara bakarken bunu da öğreniyorum.

MÜSLÜMAN BİLİM ADAMLARI

1. Akşemsetdin: Pasteur 'dan 400 sene önce mikrobu bulmuştur
2. Ali Kuşçu: Büyük astronomi bilgini. İlk defa ayın şekillerini anlatan kitabı yazmıştır.
3. Ebul-Vefa: Trigonometri'de tanjant,cotanjant,sekant,kosekanti bulan büyük alimdir .
- 4.Biruni: İlk defa dünyanın döndüğünü ispat etmiştir.
5. Ebu Kamil Şü'ca: Avrupaya matematiği öğretmiştir.
6. Ebu Ma'ser: Med-Cezir (Gel-Git) olayını ilk o bulmuştur.
7. Battani: Dünyanın en büyük kaşifidir. Trigonometrinin kaşifidir.
8. Cabir Bin Hayyan: Atom bombası fikrinin babası ve kimya biliminin atası büyük alimdir.
9. Cezeri: 8 asır önce otomatik sistemin kurucusu ve bilgisayarın babasıdır.
10. Demiri: Avrupalılardan 400 sene önce zooloji ansiklopedisini yazmıştır.
11. Farabi: Ses olayını ilk defa fiziki yönden açıklamıştır.Sesin fiziki izahını ilk defa o yapmıştır.
12. Gıyasüddin Cemşid: Matematikte ondalık kesir sistemini ilk o bulmuştur.
13. İbn Cessar: Cüzzamın sebebini ve tedavisini 900 sene önce açıklamıştır.
14. İbn Hatip: Vebanın bulaşıcı bir hastalık olduğunu ilmi yoldan açıklamıştır.
15. İbn Firnas: Wright kardeşlerden bin sene önce ilk uçağı yapıp uçmayı gerçekleştirdi.
16. İbn Karaka: 900 sene önce harika bir torna tezgahı yapmıştır.
17. İbni türk: Cebirin temelini atan bilginlerdendir.
18. İdrisi: Yedi asır önce bugünküne çok benzeyen dünya haritası çizmiştir.
19. İbni Sina: Eserleri Avrupa üniversitelerinde 600 sene ders kitabı olarak okutmuştur. Tıbbın babasıdır. AVRUPA ya göre adı AVICENNA'dır.
20. Kadızade Rumi: yaşadığı asrın en büyük matematik ve astronomi bilginidir. Fizik kurallarını astronomi-ye uyarlamıştır.
21. Kambur Vesim: Verem mikrobunu R.Koch'tan 150 sene önce keşfetmiştir.
22. İbnünnefis: Avrupalılardan üç asır önce küçük kan dolaşımını keşfetmiştir.
23. Piri Reis: 400 sene önce bugünküne en yakın dünya haritasını çizmiştir.
23. Piri Reis: 400 sene önce bugünküne en yakın dünya hartasını çizmiştir.

10 KASIM TÖRENİMİZDEN

BİLİM SANAT MERKEZİNDE

DÜŞÜNÜYAZ FELSEFE YARIŞMASINDAN

MÜNAZARA YARIŞMASINDAN

MESLEKİ GÖZLEM PROJEMİZ

SATRANÇ KULÜBÜ ÇALIŞMALAIMIZ

KÜTÜPHANECİLİK KULÜBÜ

ÇALIŞMALARIMIZ

SPOR FAALİYETLERİMİZ

BARINAK ZİYARETİMİZ

29 EKİM CUMHURİYET BAYRAMI

OKUL BAŞKANI SEÇİMLERİ

DÜNYA DİYABET GÜNÜ
ETKİNLİĞİ

ATATÜRK SINIFIMIZDA

ŞOYAL KÜLLİYEDE

MÜNAZARA KULÜBÜ ODTÜDE

ÖĞRETMENLER GÜNÜ
KUTLAMALARI

SADIK GÜLTEKİN İLE SÖYLEŞİ

AKIL OYUNLARI ÇALIŞMALARIMIZ

GİRİŞİMCİLİK KULÜBÜ ETKİNLİĞİ

Projenin Adı: ORTAOKUL ÖĞRENCİLERİNDE OKUL TÜKENMİŞLİĞİ İLE SORUMLULUK DAVRANIŞLARI ARASINDAKİ İLİŞKİ

Projemiz TÜBİTAK Liselerarası Araştırma Projeleri Yarışmasında Ankara Bölge Üçüncülüğü ödülünü almıştır.

Danışman Öğretmen: Bilge EMİL Proje Öğrencileri: Kübra KARA Rabianur AKTAY 12-E

NEVRUZ BAYRAMIMIZDAN

OKUL KIYAFETİ TASARIM YARIŞMASI

MÜZE GEZİMİZ

İSTİKLAL MARŞININ KABULÜ

ZIYA ÖĞRETMENLE
EĞİTİM BULUŞMALARINDAN

TALİM TERBİYE KURULUNDAN BEKİR ŞİRİN İLE
MEHMET AKİF'İ KONUŞTUK.

ÇANAKKALE ZAFERİ KUTLAMASI

SAYIN KAYMAKAMIMIZ İZZETTİN SEVGİLİ VE İLÇE MİLLİ EĞİTİM MÜDÜRÜMÜZ
SAYIN AYFER YILDIRIMIN ZİYARETLERİ

SAYIN KAYMAKAMIMIZI
MAKAMINDA ZİYARET

ŞOYAL FIZY'DE

ADLİYE GEZİMİZDEN

ŞİİR DİNLETİMİZDEN

Projenin Adı: Periyodik Cetvel İle Eğlenerek Öğreniyorum

Danışman Öğretmen: İmmigül Özcan

Proje Öğrencileri: Eda Özübek 11 -D

Esra Dılan Bağdatlı 11-D

Projenin Adı: Arduino İle Radar Cihazı

Danışman Öğretmen:

Zelihan ÇAKIR

Proje Öğrencileri: 11-A Ömer Bahadır KILIÇ -Eren SARISAÇ 11/A

Projenin Adı: Tarihsel Figürler İle Oynanan Tur Bazlı Taktiksel Masa Oyunu

Danışman Öğretmen: Ökkeş Kurt

Proje Öğrencileri: Oğuzhan Altındal 11/D , Mustafa Çağatay Halil 11/D

Projenin Adı : Vitaminlerin İnsan Sağlığına Etkisi

Danışman Öğretmen : Ali Dağdelen

Proje Öğrencileri : Nisa Akdağ - Sümeyye Çelik 10-C

Projenin Adı: Dezenfekte Yürüyen Merdiven

Danışman Öğretmen:

Özlem Demirer ORAK

Proje Öğrencileri:

Arda Özcan Arda Palıt 10/C

Projenin Adı:Pervane ile Elektrik Üretimi

Danışman Öğretmen:Ömer Yeşilyurt

Proje Öğrencisi:Eren Sağdıç 9-A

Projenin Adı: Sonsuzluk Aynası

Danışman Öğretmen: Selda Norcu Öğren

Proje Öğrencileri: 11C Hasan Kerem Büyük, 11C Enes Güröz

Projenin Adı: Glisemik İndeksi Düşük Besinlerle Beslen Diyabet Olma

Danışman Öğretmen:

Ali DAĞDELEN

Proje Öğrencileri: Elif GÜVEN, Hatice TEMİZ, İclal YAZITAŞ 10-D

Projenin Adı: Manuel Vatandaşlıktan Dijital Vatandaşlığa

Danışman Öğretmen: Bilge EMİL

Proje Öğrencisi: Alihan ERGÜN 12-A

Projenin Adı: Ergenlerde İletişim Becerileri ile Sosyal Görünüş Kaygısı Arasındaki İlişki

Danışman öğretmen:

Feray Gökçe Haholu

Proje Öğrencileri:12-A Furkan Karaman 12-A Arif Yılmaz

Projenin Adı: Trigonometrik Aydınlanma

Danışman Öğretmen: Selda Norcu Öğren

Proje Öğrencileri: 11B Elif Çalışkan, 11B Dilara Durak

Projenin Adı: Alternatif Tıp

Danışman Öğretmen:İmmigül Özcan

Proje Öğrencileri: Dipse Aydemir 11-D İlayda Akınat 11-D Rukiye Özdemir 11-D

Proje Adı: Bakı İle Sıcaklık Bakı

Danışman Öğretmen: Hasan AY-DOĞDU

Proje Öğrencileri:

Beyza VAROL- Alara KARDAŞLAR-
Doğa TİK- Nisanur TURAN-

Gülşah DEDE 10-C

Projenin Adı: II. Abdülhamit Dönemi'nde Eğitim Alanında Yapılan İslahatlar

Danışman Öğretmen: Hatice SALGIN

Proje Öğrencileri:

Abdullah ZEYNEL, Eren ARSLAN,
Beyza HAYIRLI 9D

Projenin Adı: DİRENÇLİ ASFALT

Danışman Öğretmen: Özlem DEMİRER ORAK

Proje Öğrencileri: Ceren KISA-
CIK Gonca Sıla YIĞIT 10-C

Projenin Adı: Ortaöğretim Öğrencilerinin "KİTAP" Algısı ve İlgili Metaforların Tespiti

Danışman Öğretmen: S.Uğur KAPTAN

Proje Öğrencileri: Buse Feyza

BABACAN, Rukiye ÖZDEMİR 11-E

Projenin Adı: Osmanlı Devleti'nde Müzikle Tedavi, Darüşşifalar, Makamlar, Enstürümanlar

Danışman Öğretmen: Hatice SALGIN

Proje Öğrencileri: Hacer Kasap
11-B Aleyna NALÇA 11-E Mikail
GÜNDOĞDU 11-B

Projenin Adı: Kendinden Macunlu Dış Fırçası

Danışman Öğretmen

Ömer YEŞİLYURT

Proje Öğrencileri: Duru Berkinç
10-A Damla Berkinç 10-B

Projenin Adı: Lise Öğrencilerinde İnsani Değerler

Danışman Öğretmen: Dursun ME-
MIŞ, Hilal Tuğba TABİ, Bilge EMİL

Proje Öğrencileri: İpek ACAR, İrem
ÖZDOĞRU-10/E

Projenin Adı: Güneş ve Rüzgar Enerjisi İle Çalışan Gemi

Danışman Öğretmen:

Ömer YEŞİLYURT

Proje Öğrencileri: Ecem Nur Üna-
lan 10-C -Ebru Kaplan 10-B-
Dila Erol 10-B

Projenin Adı: Hologram Zamanı

Danışman Öğretmen: Ömer Yeşilyurt

Proje Öğrencileri: Tunahan
Erol, Emre Yedekçi, Meh-
methan Erol 10-C

Projenin Adı: Öğretmenlerin Siber Güvenlik Farkındalık Düzeyleri ve Sosyal Mühendislik Ataklarına Karşı Davranışlarının İncelenmesi

Danışman Öğretmen: Ajla M. DE-
MİRAGLAR

Proje Öğrencisi: B. Yusuf SOYAR-
LAN

Projenin Adı : Gençlerde Or-
gan Nakli Algısı

Danışman Öğretmen : Ajla
Münevver DEMİRAGLAR

Proje Öğrencileri : İrem ÖZLÜ,
İpek YILDIZ 11-B

Zeynep E. KARTAL 9-A

Projenin Adı: Neşeli Kimya

Danışman Öğretmen: Sevgi KAPLAN, Remziye ULUAY

Proje Öğrencileri: Elif EREN 9/C, Göktuğ SARIKAYA
9/E, Gül Nida CAN 9/E, Şevval YAŞITLI 9/E, Sevgi AKA-
GÜNDÜZ 9/E, Fatma Betül HÜYÜKLÜ 10/E, Zeynep
Sude ÇELİK 12/D, Ayşenur GÜMÜŞ 12/D, Aylin BOYA-
CIOĞLU 12/D, İlayda İNCE 12/D

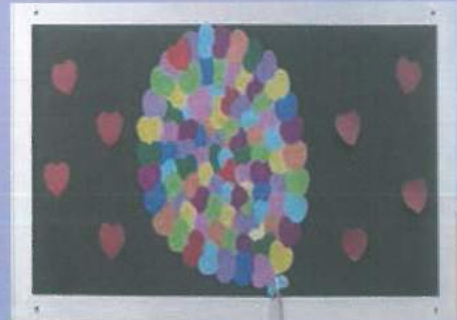

Projenin Adı: (14-18) YAŞ ARASI
GENÇLERDE ÇEVRE ALGISI

Danışman Öğretmen: Ajla Mü-
nevver DEMİRAGLAR

Proje Öğrencileri: Pelin ALP-
TEKİN Sude Naz ÖZEL ,
A. Simay UYGUR 11/B

ŞOYAL PANO

Yürüyorum. Hafiften rüzgar gıdıklıyor tenimi. Huysuzlanıyorum biraz. Yoldan geçen sesler kulağımda, yarım kalan kelimelere değip yitiyor.

Şehrin gürültüsünden atıyorum kendimi çıkmaz sokaklara, sonra da uçsuz bucaksız yollara. Hiçbir şey düşünmeden sadece yürümek istiyorum. Arabalar geçiyor içimden. Gürültüde ve egzoz dumanlarında boğuluyorum.

Yüreğimdeki düşlerin esareti altında kıvranırken şehirden fazla uzaklaştığımı anlıyorum. Dostluğuna sığındığım ormanın içine atıyorum kendimi. Rüzgar ağaçların arasından kendini ılık çalarak göstermek istiyor. Selam veriyorum rüzgara ve ağaçlara. Onlara sırlarımı veriyorum. Kabul ederler mi, yoksa rüzgar taşır mıydı şehrin gürültüsüne? Bağırıyorum, bağırıyorum içimi döküyorum.

Hava yavaş yavaş kararmaya başlıyor. Garipten sesler geliyor kulağıma. Korkuyorum, kalıyorum olduğum yerde. Gece olmuş. Gökyüzünün şehrin üstüne çöküp onu tebeşir tozuna dönüştürebileceği ve ayın kırmızı ateşle yanabileceği hissi; gece böyle hissettiriyordu bana. Sonra da dalıp gidiyorum ruhumun tenhalarına.

Gecenin verdiği yorgunlukla ayağa kalkmaya çalışıyor bedenim. Her yerim uyuşmuş ve sabah olmak üzere. Uyurken rüzgar kulağıma bir şeyler fısıldamış olsa gerek, inadım kırılıyor şehrin gürültüsüne, geri dönmeye karar veriyorum .

Yolda su sesleri duyuyorum. Bu sesi duyduğuma bu kadar mutlu olabilirdim ancak. Çok susadım. Hızlı adımlarla sesin geldiği yöne doğru ilerliyorum ve sonunda sesi buluyorum. Eğilip su içmek istiyorum. Bataklık olduğunu fark edemiyorum. Ayağım kayıyor. Hayır, neler oluyor? Boğulamam ama galiba boğuluyorum. Çırpınıyorum, gücümün yettiğince.

Tutunmaya çalışıyorum bir yerlere. Uslu çocuk sırtını döndü bana. Şehrin ışıkları yanıp yanıp sönüyor gözlerimin önünde. Gitmemi söylüyor sanki. Şehrin ışıklarına yakalanıyor muydum yoksa? Pes ediyorum hayat... Salıveriyorum kendimi suyun derinliklerine. Bir şeyler oluyor. Sular taşımaktan yorulmuştu herhalde ruhsuz bedenimi.

Yaşıyor muyum? Ölmedim mi? Öldüm mü zannettim kendimi. Hissedemeyecek kadar kül olmuş yüreklerin kucağına bırakırken yüreğimi. Sudan çıkınca soluk soluğa kalıyorum.

Kendime gelince çok korktuğumu biraz daha duyumsuyorum. Değer mi kendime yaptığım eziyete? Kendime çok kızıyorum. "Yalpalayıp durma, sislerin arasından çık artık, daha açık ol. En önemlisi de kendinden öç almayı, bile bile kendine işkence etmeyi bırak artık. Bak geçiyor dünya. Dünyalı gibi bak dünyaya. Beyninin uyuşmasına izin verme. Uyuşmuş beyninin sisler altında kalmasına izin verme." diyorum. Kendime kızmayı bırakıp yoluma devam ediyorum.

Aleyna KARAAĞAÇ 10-C

TEK KELİME

'Tek' kelimesi bazen çok anlamlar yükler. Evet, onun tek kelimesi bile bana çok anlamlar yüklüyor. O bir kelâm etse, kalbime dokunuyor.

Unutmuyorum, onun ne dediğini. Ben onu düşünürken, aklımı değil, kalbimi kullandım hep. Acıttı canımı bazen onu düşünmek. Ama pes ettim mi? Asla. Her geçen gün daha çok düşünür oldum aslında. Her geçen günüm, onun kalbine daha da bağlandığı gün olurdu. Bazen dedikleri kafamı kurcalardı. Hani, çok anlamlar yüklüyordu ya.

'A' derdi mesela... Kimi zaman 'aşkı' kimi zaman 'acıyı' anımsatırdı bana. Yüklede bana hep bir şeyler... Kim bilir, belki de bu yüzden bu hayatta çok fazla yüküm var benim.

İrem TUKGÖZ 10-D

HOŞÇA KAL

Sessiz bir gecenin karanlığında,

Siyaha boğulurken tüm evren,

Gecenin bilmem kaç

Duvarda asılı kalmış zaman.

Duyuyorum bak haykırırları.

Akrebın kaçı,

Çınlatırken kulaklarımı

Gözleriminse yıldızlardır rotası.

Sen bilmezsin,

Dostlarımdır onlar benim, sırdaşım.

Senden bahsederler uzun uzadıya

Işığının yettiği yere kadar seni anlatırlar.

Meğer aynı yıldız çıkarmış gecelerimiz.

Sen bilmezsin.

Onlar benim gözlerimdir.

Bir o kadar yakın ve bir o kadar da uzak

Yerime seyredeler gözlerini,

Sen yine bilmezsin.

Yanılmışım,

Yeni yeni anladım.

Asıl, gözlerinmiş benim yıldızlarım

Yıldızlar sönük kaldığında anladım.

Şimdi her gün günlük güneşlik

Artık kararmaz oldu gökyüzü

Her yer aydınlık,

Hep aydınlık.

SENA DENİZ 11/E

KUTUP YILDIZI

küçüktüm

yıldızlara söyledim kendimi

onlara anlatırdım

beni saklardı

hayallerimi

ilk umutlarımı

sevincimi

sırdaşımdı yıldızlar

uzaklardı

ancak bir o kadar yakın

küçüktüm

sorunlarım da küçüktü elbet

şimdi anlıyorum

yağmur yağardı

ve dinlerdi beni

dinerdim

zaman geçti

ve ben büyüdüm

büyüdüm

ve gözlerini gördüm

uzaktın

uzak olduğun kadar yakın

umudum sen olmuştun

sırdaşım gözlerindi artık

gördüm

yandım

sonra yağmur yağdı

dinledi beni

ve ben

bu kez dinmedim

çünkü ben hayallerimi

gözlerinde gizledim

ben yıldızlar kadar

bir seni sevdim

sedef aydoğdu 11/tm

Yuvarlağın köşesindeymiş

İşte bakır rengi yılanlar gibi raylar.
Bu تنها, havaî kozmoğrafyada sevgilim
Elimde her ne varsa hakimdim, muvaffaktım
Hikayenin konusu değişti, seyyalene kapıldım.

Kendime mütemadiyen telkin ediyorum
Bu bir savaş, artık kaybetmeli
Hasrete kalbetmeye çabalıyorum seni
Yazık ki isminin hakkını veriyorsun, güneri.

Kalbin cesur, suretin mütebessim. Bir ikon
Veyahut tablosunu andırıyorsun azizlerin.
Asırlık bir katedral bahçesinde Chopin...
Hülâsa müphem, vekar, kutsalsın sevgilim.

Bundan öte metanet gösteremem istihfafına
Belki tamamen ayrılıyorz, dert değil
Zekan güçlü, daha da velût ol.
İşte şimendiferin gidiyor. Sağlıcakla kal.

Ocak 2019

Eylül Çalışkan, 11-E

KALBE GİDEN YOL: ŞİİR

Şiir, ağlayamayanların gözyaşı
Hisler ise gözyaşının yegâne kaynağı,
Artmalı mum sayısı, henüz yolun başı
Gerektirir duygular, yağmur olup yağmayı.

Canı saydıkları değil midir insanın asıl mirası
Herkese yazılmaz şiir; harcama nazımı,
Eğer Piraye'nin yerinde olsaydı bir başkası
Bu kadar çok sever miydi Nazım'ı?

Kelimeler dökülüyor gözlerinden
Islanıyor mısraların her bir yanı,
Sanki bir deprem derinden
Öylesine sarsıyor tüm cihani.

İnsan her zaman doğru seçebilir mi sırdaşı
Zamanla bırakır bazı şeylere ağlamayı,
Bazen kalem ve kâğıt olur tek yoldaşı
Öğrenmek gerek, yaraları şiirle sarmayı.

ALEYNA ESER

10/E

HAKİKATE HÜRMET

Kudemadan bir kavram çifti: Kemal-i evvel ile kemal-i sani. İlki 'var olmak' (ilk yetkinlik yani zat) anlamına gelmekte, ikincisi ise bu zata ilişen sıfatları ifade etmekte ve her ikisi de Aristoteles'in kullandığı 'entelekheia' (en=içinde, telos=gaye, ekhein=sahip olmak) kavramına, Türkçedeki karşılığıyla kemal kavramına kadar dayanıyor. Fakat varlığa karşı alışmışlığımız dolayısıyla kendimizi unuttur haldeyiz. Kemal-i evvelin manası –bize demek istediği- yokmuşçasına varız, dolayısıyla 'varlık' lafız dan öteye gitmek bir yana berde bir hikaye misali varken nasıl insan olacağız?

Kemal-i sani neşet etmeli ; henüz olmayanın fakat 'beşer' olmamız nedeniyle 'bilkuvve' sahip olduklarımızın 'bilfiil' olması için gayret ve gaye edinme, 'insan-ı kamil' yolunda tekemmül . Bu mefkure , 'fikir' olarak gaye edinip geleceğe yönelmekle mümkündür. Aslında bunun için insan bizatihi olmasa da mana-ilmek ve mana-sökmek ile meşguldür fakat bilinç düzeyinde olan mezkur vakıa özbilince taşınmalı ki, kadim tabirle ilm-i huduri vuku bulmalı, her zaman huzurumuzda olan fakat bilincinde olmadığını tanıyalım.

Bu da ancak mevcut, insana ait yetiler sayesinde mümkündür. Kemal-i evvel anda olmasına rağmen kemal-i sani duyuların üstünde (karşısında değil) bulunan akıl ve aralarında bulunan muhayyile sayesinde nihayetinde tümellik ve kalıcılığa erişir. Bu şuurunda olunanın; düşüncenin mahsulüdür. (kısmen sanat ve bilhassa 'göstermeden beyan eden' şiir.).

'Düşünmek', kelime kökeni itibariyle 'düşmek' fiilinden türer, zira düşünmek insanın kendi içine düşmesinden öze bir şey değildir. Düşünce esas itibariyle anın dolayimsızlığından çıkınca 'mefhumun/kavramın' içerisinde eşyayı kavramamızdır fakat bu duyu düzeyindeki aksine netameldir . Bunun sebebi de anda 'hazır' olanın 'huzur'undan çıkıp 'huzur'suzluğa dolayısıyla da bilinmeyene, henüz mevcut olmayana geçmektir. İşte zihin bu noktada inşa sürecine girer ve nesnenin belirsizliği karşısında ne yapacağını bilemez. Yeryüzünden (güvenli ve faydalı olan) yeraltına (bilinmeyen ve tehlikeli) geçiş. Evet, ne faydalıdır ne de hakikaten arzuladığımız bir şeydir aslında hakikat, çünkü hakikat yalnızca en yüksekte olanın değil aynı zamanda kendi için olanın da adıdır.

Hal böyle iken insanın zihninde sürekli örtmeye, yapıp etikleriyle de yadsımayla meşgul olduğu şeyi 'temaşa' ile öylesine 'nazar' eder ki zamanı ve mekanı kaldırmakla kalmaz yoklukla da yüzleşir; ölüm. Ölüm, derinlerde insanın mana serüveninin temel kaygısı olarak durur.

Bahsedileni hayatımızın 'yarım kalan seyri' içerisinde yapıyor muyuz acaba? Doğru, bir hareketin içerisindeyiz sürekli fakat bu 'seyir' içerisinde durup da vakıayı 'seyre' dalmayı hatırmıza getirmiyoruz. Ne yapacağımızı bilemiyoruz, yola çıkmaktan korkuyoruz çünkü yoldan çıkmak nedir onu da bilmiyoruz. Lakin rahatımızı bozup da galebe çalanın karşısında olana, hakikatin yanına yanaşmak değil midir irfan?

Zor olan önce 'la' demek olsa da ölüm var iken bunu yapmak, yeraltına girmek ve kendimizi bulmak zorundayız. Düşününce nereye düşeceğimi, nereye konup ne konuşacağımı ben de bilmiyorum. Bilmem de gerekmez. İnsan için arayış bulmaktan önce, tekemmül kemalden mukaddemdir . Aramazsak hiç bulamayız, Taşköprülüzade "Düşünmek yola çıkmaktır." diyor. Bence tek bir sebep var: hakikate yani insanın kendisine hürmeti.

Kadimler

Olgunluk, tümülük ve bütünlük.

Mana-lafz ikiliği varlık düzeyindeki bir farklılığa işaret eder. Kelimeler yalnızca yazıldıkları ve seslendirildikleri halleriyle lafzidir. Mana ise tanım düzeyinde, nesne ile lafzın arasındaki köprüdür, kastedilendir.

Doğmalı

Kabiliyet halinde, potansiyel olarak

Fiili olarak.

Bütünlüğe erişme süreci.

İdeal

Adı geçen.

Klasik bilgi tasnifi bilgiyi ilm-i husuli ve ilm-i huduri olmak üzere ikiye ayırır. İlm-i husuli özetle öznenin nesneye dair bilgisi iken ilm-i huduri öznenin kendisine dair, her daim huzurunda olduğu şeyin bilgisidir. İkincisi 'tanımak' ile de ifade edilebilir. İlm-i huduri insan için en çetrefilli edimlerden biridir de.

Hayalgücü

Tehlikeli, sıkıntılı.

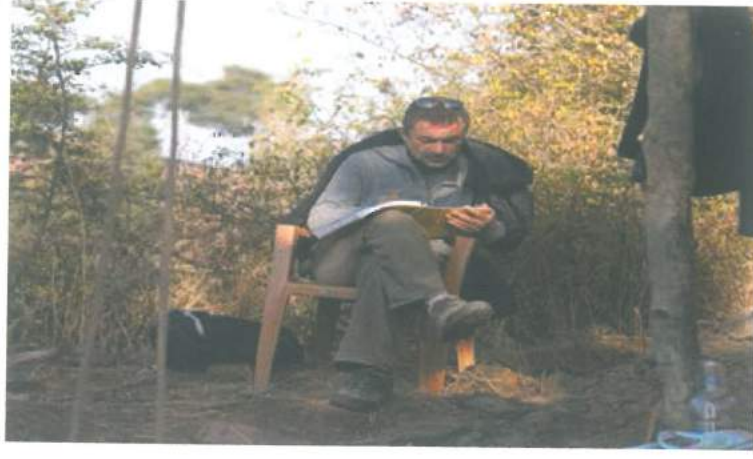
Seyretmek, düşünmek, gezmek

Bakış

Gerçekliği

Galip olan yani kalabalıklara ait olan

Melikhan KIRAZOĞLU 11-E

SİNEMANIN ÇEHOVU

Tarkovski'ye göre, çağımızda sinemayı bu kadar büyümlü ve çekici kılan şey, insanların "yitirdikleri zamanı" sinemada bulma ihtimalidir. Seyircinin peşine düşüp aradığı şey sadece "geçmişte kalan" zaman değil, "boşa geçip giden," "kaybettiği" bir zamandır da. O, aldığı bir sinema biletiyle aslında anılarının eksikliklerini kapatmaya çalışır ve çoktan yitirdiği bir cennetin peşine düşer. Bu sayede, huzursuzluk ve iletişimsizlikle sıvanmış hayatının boşluklarını da doldurmaya çalışır.

Estetik kaygıyla yazmış olduğum satırlarımdan sonra, sinemanın benim için ne olduğundan-bana izin verilen uzunluk ölçüsünde- bir bahsedeyim. Nuri Bilge Ceylan sinemasıyla tanışmadan önce sinema sanatını "insanların kitap okumaya üşendiği günümüz toplumunda alın burada hazır var mantığı" ile oluşturulmuş bir alt kültür olarak tanımlardım. Zamanında can sıkıntısından izlediğim, "yav, kimmiş bu entelektüel Nuri" deyip, korsan bir siteden açtığım Üç Maymun filmi'nin, fikirlerimi bu denli değiştireceğini bilmiyordum aslında. Filmi izledikten sonra sürekli bir düşünme eylemi içinde buldum kendimi. Ceylan'ın filmde mütevazı ve yalın, içine kapanık bir dünya yaratması fazlasıyla etkilemişti beni. Sanki, bizzat kendisi şu soruyu yöneltmişti bana: "Üç maymunu oynamak onun varlığını yok eder mi?"

Aslına bakarsanız bu yazının, Nuri Bilge Ceylanla ilgili, tarih belirterek doğumundan, ailesinden, aldığı ödüllerden bahsettiğim bir biyografi yazısı olması gerekiyordu. Eskizlerimde de bu şekilde zaten. Ama fikirlerimi bu denli değiştirmişken, "Türk sinemasının Çehov'unu" için içine duygularımı katmadan size tanıtmak olmazdı.

Nuri Bilge 26 Ocak 1959 yılında Bakırköy'de doğdu. Çocukluk yıllarında babasının mesleği nedeniyle konumu İstanbul- Yenice(-Çanakkale ilinin bir ilçesi) arasında sürekli değişti. Babasının memleketi Yenice bir "taşra" kasabasıydı. Zannediyorum ki bir süre Yenice'de yaşaması filmlerini taşra/kent gibi karşıtlıklar üzerine kurmasının sağlam bir nedeni.

1976 yılında İstanbul'da bir liseden mezun olduktan sonra, İstanbul Teknik Üniversitesi'nde kimya mühendisliği eğitimi almaya başladı. Bu durumu öğrendiğimde ufak da olsa bir şaşkınlığa uğradığımı söylemeden geçemeyeceğim. Zamanında kendisinin sanat tarihi ya da sinemacılık okuduğunu düşünmüştüm.- Biliyorum fazlasıyla düz bir bakış açısı.-

Kimya mühendisliği eğitimine devam ederken, politik kutuplaşmalar yüzünden, dersler boykotlar ve çatışmalarla sürekli kesintiye uğradı. Bu sebeple Ceylan üniversite giriş sınavlarına yeniden girdi ve Boğaziçi Üniversitesi'nde elektrik mühendisliği okumaya başladı. Boğaziçi Üniversitesi'nin kapsamlı kütüphanesinin ve müzik arşivinin, Ceylan'ın görsel sanatlar (fotoğrafçılık) ve klasik müzik tutkusunun körüklenmesinde önemli bir yere sahip olduğunu düşünüyorum. Başka bir deyişle tüm filmlerinde kartpostallık karelere imza atmasında, üniversitenin sağladığı imkanların ve fotoğrafçılık kulübünün büyük bir etkisi var. Ayrıca, fotoğrafçılığın yanı sıra dağcılık ve satranç kulüplerine de katılması, çok yönlü bir kişiliğe sahip olduğunu kanıtlar nitelikte benim için. Üniversite yıllarından sonra Ceylan için askerlik zamanı gelmiş ve bu dönemlerde hayatının geri kalanına nasıl şekil vereceğini öğrenmiştir. Sinema aracılığıyla ... Kendisi bu zamanları 16. Altın Koza Film Festivali kapsamında yapılan söyleşide şu şekilde anlatıyor: (...)“Askerlik bana gerçekten çok iyi geldi. Özgürlüğün taşınmasının, çok zor olduğunu kabul etmek lazım. Bağımlılık, insanoğlunun derinden istediği bir şey. Özgürlük, 'keyfilik' anlamına geldiğinde acı verici ve aşılması kolay bir şey değil. Askerlik, Boğaziçi Üniversitesi'nin soyutlaştırıcı etkisiyle biraz kendimi yalıtığım Türk toplumuna karşı sıcak bir sevgi oluşturdu içimde. Sinema yapmaya bu dönemde karar verdim.”

Nuri Bilge Ceylan sineması benim için Üç Maymun öncesi ve Üç maymun sonrası olarak ikiye ayrılıyor. Aralarında şöyle bir ayrım yapmaktayım. Üç Maymun öncesi dönem Ceylan sinemasının toyluk dönemi bence. Bu dönemde kendisi filmlerinin tümünün yapımını, senaryosunu, kurgusunu, yönetmenliğini üstlenmiş ve düşük bütçelerle çekmiştir. Uzak ve iklimler filmlerinin çok küçük bir oyuncu kadrosuyla çekilmiş olması, o zamanlar Ceylan sinemasının minimalist ve bağımsız bir ilke edindiğini kanıtlar nitelikte. Üç Maymun sonrası döneme baktığımda artık daha 'janjanlı' oyuncular, prodüksiyonlar ve set ortamları görüyorum. Bu da bence Nuri Bilge Ceylan sinemasının popüleritesini arttırmış ve diğer filmlerinin aksine, eski raporajlarında, filmlerinde ses konusunun kendisini korkuttuğunu her defasında söylese de, Üç Maymun sonrası dönemde, filmlerini diyaloglar üzerinden yürütmüştür. Bu konuyla ilgili yazmak istediğim çok fazla şey varken, burada noktalıyorum. Yoksa son filmi 'Ahlat Ağacı' nın beni uğrattığı hayal kırıklığından bahseder, bambaşka bir tartışma konusuna geçiş yaparım. Bu da sanıyorum ki derginin akıbeti açısından çok hoş olmaz.

Yazımın sonuç bölümüne gelmiş bulunmaktayım. Esasında biraz üzgün hissediyorum. Bu hem Nuri Bilge Ceylan'la ilgili söyleyecek daha fazla şeyim olduğundan hem de kendimi yazıya kaptırıp, çayımı soğutmamdan kaynaklanıyor. Bu bölümde yazıyı özetleyen 'havalı' birkaç cümle yazmalıyım sanırım: 'Bağımsız bir sinemacı olarak filmlerini gerçekleştiren Ceylan, kendine has özgün anlatı yapısında, bu topraklardan beslenirken, evrensel değerlerle de filmlerini yoğurmaktadır. Filmlerinde içeriği, biçimi, yerelliği, üslubu ile toplumu ve toplumun parçası olan bireyi başarılı bir biçimde yansıtmaktadır.'

“...Her konuda film yapılabilir. İncir çekirdeğinden dünyanın en iyi filminin çekilebileceği konusundaki inancım hâlâ değişmedi. Basit gibi görünen bir konu biraz zaman ayırıp bakmayı sürdürdükçe bizi şaşırtacak ölçüde değişmeye ve derinleşmeye başlar. Dünyadaki her şey hayret edilecek derecede mucizevi ayrıntılarla doludur. Herhangi bir yerde otururken yere bakın. Küçük önemsiz bir toprak parçasına. Biraz daha yakınlaşıp bakarsanız burada karıncalar, böcekler ortaya çıkmaya başlar... Bu küçük önemsiz bölgede insanlar arası ilişkilerden pek de farklı olmayan ne mücadeleler, ne ilişkiler, savaşlar olduğu görülür... Bu nedenle her zerresi bu kadar merak ve hayret duygusu yaratan mucizevi bir dünyada konu sıkıntısı çekmeyi ben pek anlamıyorum...”

Nuri Bilge Ceylan, Sonsuzkare Mayıs 2003 sayısından bir kesit.

eTwinning Nedir?

eTwinning, Avrupa'daki okullar için oluşturulmuş bir topluluktur.

İletişim kurmak, işbirliği yapmak, projeler geliştirmek, paylaşmak; kısacası Avrupa'daki en heyecan verici öğrenme topluluğunu hissetmek ve bu topluluğun bir parçası olmak için, Avrupa ülkelerindeki katılımcı okullardan birinde çalışan personele (öğretmenler, müdürler, kütüphaneciler v.b.) yönelik bir platform sunmaktadır.

eTwinning, Bilgi ve İletişim Teknolojilerinin kullanımı vasıtasıyla gerekli destek, araçlar ve hizmetleri sağlayarak okulların herhangi bir konuda kısa ve uzun vadeli ortaklıklar kurmasını kolaylaştırarak Avrupa'da okul işbirliğini teşvik etmektedir.

Bu amaçlar doğrultusunda okulumuzda eTwinning kulübümüz faaliyet göstermekte ve öğrencilerimiz öğretmenlerimiz rehberliğinde farklı konularda 7 adet eTwinning projesi yürütmektedirler.

Together for a Better Tomorrow (Daha iyi Yarınlar için Hep Birlikte)

Ortaklar: Fransa,İtalya,Portekiz,Türkiye

Yürütücü Öğretmen: Filiz ÇAKIRLI

Bu proje kapsamında öğrencilerimiz okulda okçuluk etkinliği düzenleyerek, elde edilen gelire katılan öğrencilerin adına TEMA vakfına fidan bağışında bulunmuşlardır Ayrıca WWF(World Wildlife Fund) vakfının Türkiye şubesine bağış yapmışlardır.

Projenin Adı:

CLUE - sScientific Literacy for fUTURE gENERATIONS
(Gelecek Nesiller için Bilimsel Okuryazarlık)

Ortaklar: Türkiye ve Portekiz

Yürütücü Öğretmen: Filiz ÇAKIRLI

Projenin Adı: Smart&Secure

(Akıllı& Güvenli)

Ortaklar: Polonya ,Belçika ,İtalya , İskoçya , İspanya

Yürütücü Öğretmen: Filiz ÇAKIRLI

Projenin Adı:

The memory of our past (Geçmişin Hatıraları)

Yürütücü Öğretmen: Murat KAYAN

Projenin Adı :

Hold MyHand For MYTomorrow

(Yarınlarım İçin Elimi Tut)

Yürütücü Öğretmen:

Seyhan ARSLAN

Projenin Adı:

First Respect (Önce Saygı)

Yürütücü Öğretmen :

Zelihan ÇAKIR

Projenin Adı: Ben De Varım

Yürütücü Öğretmen:Seyhan ARSLAN

SOKAK ADI "SEN"

Issız bir sokak... Sessizliğin bir parçasıyım sanki donan parmaklarımla. Sokak lambası, bir kedi, ben ve kaldırım taşları. Hepimiz o kadar boşuz ki bu kış akşamında...Lamba boş asfaltı aydınlatıyor,kedi yalnız sığınacak sıcak bir yuva peşinde, ben ise üşüyen ellerimi senin ellerinde değil de yalnız ceplerimde ısıtabilirim.

Çekirdek çitleyip sohbet eden insanlar yok kaldırımda. Hep böyle midir kış akşamları? Hep eksikliğini daha bir hissettiriyor insana. Kaldırıyorum başımı, bakıyorum yıldızlarla bezenmiş sonsuzluğa. Gökyüzü aynı gökyüzü , ayaz aynı ayaz , şehir aynı şehir. Peki neden gelmiyorsun? Adımlarım hızlanıyor sonra. Sanki kaçmak istercesine çıkıyorum o sokaktan. Anılardan koşarak uzaklaşamayacağını öğreniyorum bu akşam. Ben, yokluğunu beni eksilten bir olay gibi görmekten çok yeni şeyler öğrendiğim bir süreç gibi değerlendiriyorum. Nasıl şiir yazılır onu öğreniyorum önce. Şairin aşık olduğu özne olmayı öğreniyorsun sen de.

Çıkıyorum ceplerimden ellerimi. Soğuğu umursamıyorum artık.Sokak lambasını da görmüyor gözüm, o küçük kediyi de . Yalnız ben ve karanlıklar...

İpek Acar 10-E

RÜYA GERÇEKLİĞİ BAĞLAMINDA MÜSVEDELER

"Rüyanın anlaşılmasız sembolik dilini uyanık benliğimizin diline çevirecek ve büyüü bozacak olan şifrenin anahtarını bulmak öyle görünüyor ki sihirbazlık ya da kâhinlere özgü bir sezgi gerektiriyor."

Yukarıdaki kısım, bir yazıya nasıl başlayacağımı bilemediğimden iliştilmiş bir alıntıdır. Bugün destanların, bolca rüyaların ve biraz da Harry ve Freud'un bahsi geçecek.

Klavyeye attığım birkaç parmak darbesinden sonra rüyaların, destan kahramanlarının davranış, düşünce ve sanıyorum biraz da hamlelerinde oldukça önemli olduğunu gördüm. Örneğin ilk rüya motifinde, Uluğ Türk'ün bir altın yay ve üç gümüş ok gördüğü anlatılır. Bu, Türklerin uzun süreli hükümlerinin ilk habercisi olarak nitelendirilmiştir. Zannediyorum bu olay Freud'un zaman ve mekânında geçseydi o, okların çok daha farklı sembolik dilleri olduğunu öne sürerdi.

Bizler fincan tabanının soğumasını beklerken, onlar geleceği bilmek uğruna bir kâhinler eşliğinde "rüya yorumlama törenleri" düzenlemişler. Bu rüyalar ise bazı destanlarda kurtarıcı, sığınılan unsurken; bazılarında "kötü haber"dir. Bazılarında rüya konu dışı bırakılmış, yalnızca "uyuklama" hali ele alınmıştır.

Aslına bakarsanız şimdilerde tüm bu uyku arızaları "hayırdır inşallah"tan öteye geçemediğinden başta törenler vesaire bana abartılı ve bir o kadar gereksiz gelmişti. Fakat Balzac'ın, rüyalar hakkında "...Demek ki sonunda gizli duygularımızı görünür kılan üstünlüğün bir kanıtını buldum." demesini de baz alarak Harry'nin gördüklerini anımsadım ve bu, beni fikrimden uzaklaştırdı. Zira biliyorsunuz, onlara tam anlamıyla rüya diyemesek de sayelerinde Mr. Potter'ın zihninde neler döndüğünü izleyebilmiştik. Hatırlayın, Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nda Arthur Weasley'in alacağı zararları rüya aracılığıyla önceden öğrenmiştik. Tabii bu örneğe birçok "veya" eklenebilir.

Sonuç kısımlarına genelde "kısacası" diyerek başlanır, fakat galiba bunu yapamayacağım. Bütün bunların ciltlerce kitap konusu olduğunu düşünürsek, birkaç beyin fonksiyonunun çalıştırılması neticesinde oluşturulmuş satırlar, "kısalttım" demem için yeterli olmaz. Ama pekâlâ bir son uydurmam gerektiğinden yine bir alıntıya başvuracağım:

"Her insan, gördüğü rüyanın tabiridir."

Zeynep İlgün Aras, 9-C

Lise Tema Etkinliğine Katılan Öğretmenler:

Zelihan Çakır

Hatice Salgın

Ajla Demirağlar

Filiz Çakırlı

Nermin Karakaya

Lise Tema Etkinliği Sınıfları: 11 A, 11B, 11C, 11D,

Okul Etkinliklerimiz

Bahçeli Günler Etkinliği

Su Havzasının Hikayesi

Hafta Sonu Buluşmaları Etkinliği

Tanı ve Sahip Çık Etkinliği

Endüstriyel Gıda Belgesel Gösterimi Etkinliği

Tartışma Etkinliği

On Adımda Yeşil Okul Etkinliği

Lise TEMA,

liseli gençlerimizin ekolojik okuryazarlıklarını destekleyecek etkinliklerden oluşan bir yıl süreli çevre eğitim programıdır. Programla; gençlerin doğanın yaşamı nasıl sürdürdüğünü anlayan, sürdürülebilirliği bir yaşam biçimi olarak benimseyen, kendi çevresinden başlayarak gezegeni ilgilendiren çevre sorunlarına duyarlı ve çözüme yönelik harekete geçebilen ekolojik okuryazar bireyler olmalarına katkıda bulunmak hedeflenmektedir.

